

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Jibbe Willems
Titel	Je kan je niet verstoppen door je ogen dicht te doen
Jaar	2008
Uitvoering	

Copyright (C) 2008 by Jibbe Willems

JE KAN JE NIET VERSTOPPEN DOOR JE OGEN DICHT TE DOEN

JIBBE WILLEMS – 20 AUGUSTUS 2008

.fvc/./;./-

PERSONAGES

Pa	Ma
Hans	Grietje
Blauwbaard	Agente
Ouwe jager	De Goede Fee
Grote Boze Wolf	Assepoester
Politicus (op tv)	Sneeuwitje
Prins op het witte paard	Doornroosje
Prins van Doornroosje	Boze stiefmoeder
	Roodkapje
	Politica (op tv)
	Verpleegster (geen tekst)
	Oma van Roodkapje
	Oma Zwavelstokje

Stemmen in het donker
Stemmen op de televisie

Scène 1 FULL HOUSE / EMPTY NEST

[Het huis van de ouders van Hans en Grietje is een schoolvoorbeeld van mislukte sociale woningbouw. De slechte adem van DDR-idealisme kruipt als tocht door de kieren. Het behang hangt in flarden langs de muur, is van zo'n slechte kwaliteit dat het papier niet eens zou kunnen worden hergebruikt tot gratis krant en vochtkringen hebben het plafond geannexeerd, bezet gebied als levensraum voor zwam en schimmel.

De bank in de woonkamer is bijna bezwaken onder het gewicht van Pa en Ma (met headset op), die hun blik op het scherm van een draagbare televisie hebben gericht, die een onophoudelijke stroom Amerikaanse meuk over ze uitstort. Achter de bank steekt Hans' hand tevoorschijn, niemand die het ziet. Pa en Ma trekken tegelijkertijd, in volmaakte synchroniteit, een half literblik van het goedkoopste pils open.]

PA EN MA – Proost.

MA – Op je gezondheid.

PA – Neem me niet in de zeik.

MA – Voor wat ervan over is.

PA – Op de jouwe.

[Ze nemen allebei tegelijk een fikse slok, laten een fikse boer.]

MA – Zo, die moest er echt eens even uit.

[Gelach op de tv.]

PA – Heb je Grietje al gevoerd?

MA – Ik moet 'r nu eerst 'n slaapmiddel in duwen, voor ik die slang in d'r keel kan proppen.

PA – Het wordt steeds lastiger.

MA – Of je een gans vet mest.

[Gelach op de tv.]

PA – Misschien blijft ze dit keer lang genoeg buiten westen om iets te verteren.

MA – Ik heb 'r stevig vast gesespt, dus voor ze die vinger tegen d'r huid heeft geduwd zijn we wel een paar pilsjes verder.

PA – Magere klapkip, misschien moeten we d'r gewoon laten verhongeren, als ze dat zo graag wilt.

MA – Het blijft toch je kind.

[*Vertederd publiek op de tv, aaahhh.*]

PA – Ik heb er niet om gevraagd.

MA – Begin je weer?

PA – Het is toch zo.

[*De telefoon gaat. Ma schakelt haar headset in.*]

MA – Met de *fairy fun line*, het heetste nummertje in de stad. Voor wie bel je schat? Goeie keus, dat is een geile poes.

[*Ma zet de headset op mute, ze neemt een flinke slok bier, steekt een sigaret op, schraapt haar keel, spuugt op de vloer en schakelt de headset weer in, met een andere stem.*]

MA – Hé lekkertje, met mij. Je belt precies op het goede moment, ik heb net een fles olijfolie over me heen gegoten. Ik ben helemaal glibberglad en geil en nat.

GRIETJE – [*af*] Gnahk! Fnah! Fúhm!

PA – O jezus.

MA – Ja snoes, mijn hele poes glimt van de olie.

GRIETJE – [*af*] Rhoah! Ghii!

PA – Ga eens kijken wat er is.

MA – [*Headset op mute*] Je ziet toch dat ik bezig ben. [*Van mute af*] Ja? Heb je een grote? Geil... [*mute*] Hup lamzak, in de poten. [*mute af*].

GRIETJE – [*af*] Shnjiiiiiiiiiiiiii!

MA – Da's mijn huisgenootje, die wordt nu keihard van achteren genomen.

GRIETJE – [*af*] Shiiiiiiiiiiiiii!

MA – Streel die paal van je, lekker hè, ja.

GRIETJE – [af] Ghiiiiiiiiii!

MA – [Mute] Kom op kuttekop, maak het stil.

PA – Je kan hier ook nooit even rustig aan de bank kleven. [af]

MA – [Mute af.] Wat zeg je? Ik ben al met mezelf aan het spelen hoor. Luister maar hoe nat ik ben. [Ze neemt een flinke slok van haar bier, gorgelt.] Jaa... jaa... jaa... ooh... ooh... [Ze rookt.] Ja, ja, oeh, oeh, oeh, oeh. [Ze drinkt.] Ja, oeh, ik ook, oh, wat doe je dat lekker... [Ze rookt, drinkt.] Kom maar, schatje, ja, kom maar...

[Pa op met Grietje. Grietje, braaxsel op haar kin en in haar hals. Ze wijst naar achter de bank. Hans' hand beweegt, even, en gaat weer liggen.]

GRIETJE – Hhahns...

MA – Oeh ja...

PA – Hans is niet thuis liefje.

MA – Ja, ahhh...

GRIETJE – Hhahns...

PA – IS NIET THUIS.

MA – Ik kom...

PA – Ga maar zitten en hou je rustig.

MA – Ik kom ik kom ik kom ik kom...

GRIETJE – Hahahahhns...

PA – En nu je kop en braaf tv kijken. Televisie. Is leuk hè. Gaan we als een fijn hecht gezinnetje televisie kijken.

[Pa duwt Grietje op de bank, gespt haar armen vast, gaat er naast zitten.]

MA – Jaaaaaaaaaaaaaaaaah!

[Gejoel en gejuich op de tv.]

MA – Zo, dat was fijn, liefje, ja, dat was lekker hè, ja, heb je jezelf lekker onder gespoten, oeh, lekker, ik wou dat ik bij je was om je af te likken lekkertje. Bel je me snel weer? Je kan me ook sms'en hè? Shirley, naar 4040, misschien kunnen we dan een keertje afspreken. Ik ben net

achttien geworden en heb wel zin in een feestje, met jou... [*Ze drukt hem weg.*]

MA – Godsamme man.

PA – Ja, die heeft zichzelf weer onder gekotst.

MA – Maak je dat dan even schoon.

PA – Ik ben d'r oppas niet.

MA – Je ben d'r vader!

PA – Ik blijf bezig.

MA – D'r mankeert toch niets aan je handjes.

PA – 't Is psychisch.

MA – Volgens de dokter is er niets mis met je.

PA – Wat weet zo'n keuringsarts nou?
Hè? Die moet ook z'n quotes halen.

MA – Aansteller.

PA – Het droogt wel op.

MA – Slappe zak. [*af*]

PA – Zure hut.

[*Pa zapt. Blijft hangen bij een herhaling van het Eurovisie-songfestival, 1975, Teach In met Ding-a-Dong.*]

GRIETJE – Ding-dinge-dong!

PA – Ja. Dat was... ja.
Zo maken ze ze niet meer hè Griet.

[*Hij zet de tv harder.*]

GRIETJE – Ding ding dong.

PA – [*Begint hard en vals mee te zingen.*]
Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
dat mijn hart je riep met z'n ding-dinge-dong?
Is 't lang geleden, is 't lang geleden.

In de zomerzon ging het bim bam bom

GRIETJE – Ding ding dong.

PA – 't Heeft ook met mentaliteit te maken, de dingen serieus nemen. Het gaat nu alleen nog maar om het jurkje, de grap, de roddel achter de artiest, maar de techniek, dáár gaat het om, dat is wat kunst van kitsch onderscheidt.

GRIETJE – Ding-dinge-dong!

PA [*valt in*] – dinge-dong!

't Zijn ook allemaal homo's nu.

PA – Tikke tak gingen uren, hoelang zou 't duren?

Tikke tikke tak en dan bim bam bom.

Tikke tak al die nachten, bleef ik op je wachten.

Tikke tikke tak en toen bim bam bom.

[*Grietje wringt een arm los en begint zichzelf te bevredigen.*]

GRIETJE – Bim bam bom!

PA – Hè nee, Griet, niet doen.

GRIETJE – ...nge-dong!

PA – Straks komt je moeder binnen, krijgen we dat weer, moet ik weer gaan uitleggen dat jij... en niet ik... En al dat gedoe weer...

GRIETJE – ...nge-dong! ...nge-dong! ...nge-dong!

PA – He gat, ja, schat, ik weet 't, 't is lekker, maar wil je alsjeblieft niet in je schaapje graven als ik d'r bij ben, d'r zit al genoeg rotzooi in m'n kop, en als je moeder binnen loopt... dat krijg ik weer...

GRIETJE – ...nge-dong!

[*Pa pakt Grietjes hand vast om 'm uit haar rok te trekken.*]

GRIETJE – ...nge-dong!

PA – Lieverd, wil je dat alsjeblieft niet doen, pappa wordt hier een beetje ongemakkelijk van...

[*Ma komt de kamer binnen lopen, met emmer water, dweil en fles Andy.*]

MA – 't Is zeker niet wat ik denk, hè?

PA – Nee, of ja, zij...

MA – Je gaat nu niet zeggen dat zij begon.

PA [*valt in*] – ...zij begon!

MA – 't Is al erg genoeg dat je het doet, maar ga haar de schuld er niet van geven.

GRIETJE – Pappa au!

MA – Ja lieverd, pappa stout.

GRIETJE – Stout.

MA – Als je last krijgt van een stijve, kom dan bij mij langs, kan ik ook weer eens lachen. Maar ga 't niet zoeken bij je dochter.

PA – Maar ik zocht niet...

MA – Wat moeten de burens wel niet denken.

[*Pa gaat mokkend zitten, zapt.*]

MA – Jij nog ergens last van?

GRIETJE – ...nge-dong!

MA – Met je onschuldige smoeltje, ik ken je. Je komt dan wel uit mijn kanaaltje, je blijft met je poten van mijn vent af.

[*Grietje begint zichzelf weer te bevredigen.*]

MA – Kleine viezerik. [*Slaat Grietje's handen uit haar rok, gespt ze extra stevig vast.*] Met je smerige pootjes, we gaan jou eens even schoonpoetsen.

[*Ze begint Grietje te schrobben met Andy en een dweil.*]

GRIETJE – Blèh... bèh...

MA – Niet muizen, je moet er wel een beetje netjes uitzien, als er bezoek komt wordt dat maar onpasselijk als het jou ziet.

GRIETJE – Bèh... blubb...

PA – Bezoek, hier?

MA – Je weet maar nooit, Grietje moet er netjes uitzien.

GRIETJE – Ghriedje... hi hi...

PA – Voor wie?

MA – Voor je weet maar nooit.

[*De bel gaat. Ma en Pa verstijven.*]

GRIETJE – Dinge-dong!

MA – Wat kan dat zijn.

PA – Ellende.

MA – Hoe kan jij dat nou weten?

PA – Als er hier wordt aangebeld, kan dat alleen maar ellende zijn.

[*De bel gaat.*]

MA – Ga eens open doen.

PA – Ben jij gek.

[*De bel de bel de bel.*]

GRIETJE – Nge...dong!

PA – Misschien gaan ze vanzelf weg.

[*De bel de bel de bel.*]

MA – En dat geloof jij?

[*De bel.*]

PA – Doe jij dan open,
als je zo benieuwd bent.

MA – Je ziet toch dat ik bezig ben.

[*De bel.*]

PA – God jezus goed,
maar ik sta niet in voor de gevolgen.

[*Pa af.*]

MA – Kuttfuck, bezoek... Misschien wel een prins met een glazen muiltje.

[*Ze lacht hysterisch om zichzelf.*]

GRIETJE – Oh ooh...

[*Grietje kotst zichzelf en de bank onder.*]

MA – Stout stout stout!

[*Ze slaat Grietje, Pa komt binnen.*]

PA – Het is de politie.

MA – Politie? Wat moet dat hier? Zit je in de problemen?

PA – Ja natuurlijk, ik heb het gedaan.

MA – Ik wist het, mijn moeder had gelijk. Wat heb je gedaan, smeerlap.

PA – Ik zal het maar eerlijk toegeven, ik ben serieverkrachter.
Het begon als een hobby, maar het is een beetje uit de hand gelopen.

[*Gelach op de tv.*]

MA - ...èh...?

PA – Nee, natuurlijk niet, muts.
't Is voor Hans.

MA – Hans? Maar wat...

AGENTE – [*Op, applaus op de tv.*] Mag ik binnen komen? Ach, kijk nou, ik sta er al...

MA – Wat is er aan de hand?

AGENTE – Is dat je vrouw?

PA – Zoiets, ja.

AGENTE – Ik begrijp het.

[*Gelach op de tv.*]

MA – [*legt dweil over vlekken op de bank.*] Wilt u anders even gaan zitten?

AGENTE – Ik zou wel willen, maar mijn werk staat dat niet toe. Altijd alert zijn, hè, op scherp. Is je zoon thuis?

MA – Hans? Nee, al tijden niet gezien.

GRIETJE – [*wijst op hand achter de bank*] Hhahhns!

AGENTE – Je dochter?

PA – Ook zoiets.

[*Gelach op de tv.*]

AGENTE – Jaja. Neenee.

GRIETJE – Pappa au!

AGENTE – Wat zegt het kind?

PA – Dat moet u niet te serieus nemen, ze is niet helemaal... begrijpt u?

AGENTE – Jaja, neenee...

GRIETJE – Pappa stout!

AGENTE – Is pappa stout?

GRIETJE – Hhèhh hi hi...

AGENTE – Heeft pappa iets te verbergen?

PA – Nee, natuurlijk niet.

MA – Waarom denkt u dat?

AGENTE – Iedereen heeft iets te verbergen.

PA – Ik niet.

AGENTE – Dan zijn het vast de burens.

MA – Dat zou goed kunnen, die mensen heb ik nooit vertrouwd.

AGENTE – Louche mensen, met schimmige zaakjes, in deze postcode!

PA – U zou ervan staan te kijken.

AGENTE – Er is geen CO-HE-SIE meer, dan gaat de buurt snel achteruit.

MA – Ja.

AGENTE – Maar ik hoef jullie niets te vertellen over verpaupering.

[*Ooh-gelach op de tv.*]

AGENTE – Is je zoon thuis?

GRIETJE – Hahhns!!!

MA – Dat had u al gevraagd.

AGENTE – Jaja, maar soms geven mensen in de tweede instantie een eerlijker antwoord, je weet het nooit.

[*De telefoon gaat.*]

MA – Sorry, die moet ik nemen. Het is mijn werk.

AGENTE – Heel goed, de werkende mens, ik kan er geen genoeg van krijgen. Ga je gang.

MA – [*neemt op*] Met de *fairy fun line*, het heetste nummertje in de stad. Voor wie bel je schat? Goeie keus, dat is een geile poes. [*Mute.*] Sorry hoor, ik ben zo terug. [*Ze gaat half af, schraapt haar keel. Mute af.*] Met Cindy [...] op één roze sokje na naakt [...] ja, ik ben een héél stout meisje...

PA – Er moet brood op de plank hè.

MA – [*half af*] Ja, ik ben ondeugend geweest.

AGENTE – Jaja, de spreekwoordelijke plank. Mooi hoor.

MA – [*half af*] Oh ja...

AGENTE – En jij, moet jij niet naar je werk.

PA – Ik zou wel willen. Ik zou wel willen, echt, maar ik trek het niet. D'r zit rotzooi in mijn kop.

MA – [*half af*] Ah... ah...

AGENTE – Jaja.

MA – [*half af*] Oh... au...

GRIETJE – Pappa stout.

MA – [*half af*] Au... o nee...

PA – Pappa helemaal niet stout. Pappa misschien een beetje ongelukkig, ja, maar daar kan pappa weinig aan doen.

MA – [*half af*] Oeh... au...

GRIETJE – Stout.

MA – [*half af*] Au...

PA – Als er maar een beetje begrip was, een heel klein beetje begrip, voor mij, maar nee, ik zit hier klemgezet, thuis tussen de gestoorde wijven.

MA – [*half af*] Ah... ah... ah...

AGENTE – Dat is erg, ja.

MA – [*half af*] Ah... au...

GRIETJE – Stout. [*begint zichzelf te bevredigen*]

MA – [*half af*] Au...

PA – Gestoord. En geen erkenning hè! Die klootzakken van de keuring, een mol met een blinde darmontsteking kan nog zien dat ik arbeidsongeschikt ben, maar nee hoor, volledig, hoe heet dat, toerekeningsvatbaar? Zoiets. Hoe kan ik nou werken, met die rotzooi in mijn kop?

MA – [*half af*] Hou op...

AGENTE – Je, eh, dochter, is eh...

MA – [*half af*] Ga door...

PA – Niet goed, nee, dat weet ik, het zal wel erfelijk zijn, maar, waarom straffen ze me dubbel? Kan u me dat uitleggen? Ik zit psychisch volledig in de klem, en zij korten me op mijn uitkering. Omdat ze denken dat ik kan werken. Maar kijk dan, kijk dan naar me, wat speel ik nou klaar? Alleen omdat zo'n kamparts, zo'n Mengele z'n quotes moet halen.

AGENTE – Quota's.

PA – Oh, ja, nou ja.

MA – [*half af*] Huhhh... uh...

AGENTE – Beetje zuiver in je taal zijn hè.

GRIETJE – Huhhh... uh...

MA – [*half af*] Oeh... ah...

PA – Ach, ze kunnen oprotten.

De hele bende, ze kunnen wat mij betreft de hel in flikkeren.

Ik ga niet meer aan het werk, ik doe het niet!

Ik kan niet meer!

MA – [*half af*] Hoehhh...

GRIETJE – Huhhh... uh...!

PA – Hou daarmee op!

[*Hij slaat Grietje.*]

GRIETJE – Meuh?

[*Gelach op de tv.*]

AGENTE – Je kunt je kind beter niet slaan als ik in de buurt ben.

Dat moet ik rapporteren, mishandeling.

MA – [*half af*] Ah...

[*Grietje begint te huilen.*]

GRIETJE – Auhuhhh...

PA – O, ik, eh... Ik bedoelde het niet zo...

AGENTE – Dat soort dingen vatten we heel ernstig op, tegenwoordig.

MA – [*half af*] Ah...

PA – Oh...

GRIETJE – Uuhhh...

AGENTE – Nee hoor, geintje.

[*Agente slaat Grietje.*]

GRIETJE – Iihh!

[*Gelach op de tv.*]

AGENTE – Het kan erg opluchten, iets weerloos te slaan.

MA – [*half af*] Ah...

[*Agente slaat Grietje. Gelach op de tv.*]

GRIETJE – Èèèh!

PA – Ja, ja, daar heeft u gelijk in.

MA – [*half af*] Ah...

GRIETJE – Auhwah...

[*Pa lacht, slaat Grietje. Gelach op de tv.*]

GRIETJE – Hah...

AGENTE – En nu is het genoeg, er zijn volwassenen aan het praten.

[*Agente slaat Grietje. Grietje grient in stilte verder.*]

AGENTE – Is je zoon misschien thuis?

MA – [*half af*] Ah...

PA – Dat had u al gevraagd.

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – O ja?

MA – [*half af*] Ah...

PA – Twee keer.

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Jaja. Soms is driemaal scheepsrecht.

[*Grietje kotst over de vloer. Lachband op de tv.*]

PA – Let maar niet op haar, dat heeft ze soms.

AGENTE – Ik was haar al vergeten.

MA – [*Mute aan.*] Sorry, maar het duurt nog even. 't Is een trage.

AGENTE – Ik wacht wel even, ik heb de tijd.

MA – Zeer erkentelijk. Wat is er met Grietje?

PA – Hoe, wat is er met Grietje?

MA – Ze huilt.

PA – Is dat zo? Ach, je hebt gelijk. Geen idee, je weet hoe ze is.

MA – Het zal wel. Lul. [*Mute af.*] Ga maar door schatje, het lukt je wel.

PA – Waar wacht u eigenlijk nog op?

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Je zoon, het zou maar zo kunnen dat hij thuis komt.

MA – [*half af*] Oh...

PA – Dat zou toeval zijn.

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dat zou kunnen, toeval is een erg sterke factor.

MA – [*half af*] Ahhhhhhhhh...

AGENTE – Ze verstaat haar vak.

MA – [*half af*] Ah...

PA – Ja. Aan d'r werk geeft ze al haar energie.
Maar thuis geeft ze geen sjoege.

MA – [*half af*] O o o o...

AGENTE – Zo gaan die dingen. Soms moet je tijd maken voor sjoege.

MA – [*half af*] Ah...

PA – Of zin.

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Ja, sjoegen kan lekker zijn. 'n Lekker potje sjoegen, hè!

MA – [*half af*] Ah...

PA – Eh...

GRIETJE – Uh...

AGENTE – En moet jij niet naar je werk?

MA – [*half af*] Ah...

PA – Dat had ik al... Ik ben... Ik heb...

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Je hebt geen werk?

MA – [*half af*] O ja...

PA – Nee, ik heb, ik zou...

MA – [*half af*] Ja daar...

AGENTE – Persoonlijk keur ik het af, werkeloosheid, kan ik slecht tegen.

MA – [*half af*] Lik me, ja, ah...

PA – Ik wil wel, maar het likt niet, het likt gewoon niet.

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Het likt niet?

MA – [*half af*] Ah...

PA – Precies, u begrijpt me!

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Ik begrijp je heel goed.

MA – [*half af*] Ah...

AGENTE – Het is de schuld van de negers.

MA – [*half af*] Ja...

PA – Negers?

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Van je werk, dat je geen werk hebt.

MA – [*half af*] Ja...

PA – Neeneenee, dat heeft niets met negers te maken, het zit in mijn hoofd, kortsluiting, dat is het.

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dus jij houdt niet van negers.

[*Oooohhhh... op de tv.*]

MA – [*half af*] Ohhh...

PA – Wat?

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Van negertjes, van tien kleine negertjes?

[*Voorzichtige lachband op de tv.*]

PA – Dat heb ik helemaal niet gezegd.

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Gadverdamme negers, hè? Gadverdamme. Dat vind jij, hè? Negers, gadverdamme. Ja, dat vind jij.

[*Lachband op de tv.*]

PA – Ik heb helemaal niets tegen negers.

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Ben je bang voor hè? Voor paarse gewaden op je stoep, hm? Met van die vreemde accentjes. Ben je bang voor.

[*Lachband op de tv.*]

PA – Nee, ik...

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Met die rare w van ze, hm? Moet je stiekem een beetje om lachen, hè? Om die w. En 't zullen vast criminelen zijn, want hoe kunnen ze anders die auto betalen, hm? Criminelen. Drugs. Drugs uit Burkina Faso of welk godverlaten oord dan ook.

[*Lachband op de tv.*]

PA – Wat insemineert u nou?

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dat die geur van die vreemde keuken de hele dag over je achtertuin hangt. En je durft er niets van te zeggen, want als je recht in hun ogen kijkt dat rammen ze je direct voor je smoel. Jaja. Net als bij makaken. En je durft ze ook geen hand te geven, omdat je een snijwondje in je hand hebt, en zij misschien AIDS.

[*Lachband op de tv.*]

PA – Ik heb geen snijwond in mijn hand.

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Nee, maar het gaat om het principe. Je zou een snijwondje *kunnen* hebben. Bah! Negertjes! Met die vreemde religies, waarbij ze knaagdieren moeten offeren, hm? En kleine meisjeskutjes wegsnijden met een roestig scheermesje. Kleine bloedende meisjeskutjes.

[*Lachband op de tv.*]

MA – [*half af*] Ja...

PA – Wilt u, alstublieft...

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dat ze in zwarte hordes ons land komen overspoelen om zich te vergrijpen aan onze huizen, ons werk, onze zorg, ons geld, onze vrouwen!

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Onze vrouwen, dat ze daar met hun fikken afblijven!

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dat ze jouw vrouw in bed weten te krijgen, hè, dat ze teleurgesteld raakt in je want *once you go black, you don't go back*, hè?

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Dat je vrouwtje er bij zo'n neger achter komt dat je haar nooit hebt weten te bevredigen!

MA – [*half af*] Ja...

AGENTE – Heb jij wel eens een kat gewurgd?

[*Oehhh... op de tv.*]

MA – [*half af*] Oehhh...

PA – Wat?

MA – [*half af*] Aahh...

[*Ma begint te hijgen en te puffen, langzaam en steeds sneller.*]

AGENTE – Dat je je handen om dat kleine koppie vouwt en langzaam aandrukt. Dat ze blaast, terwijl je de lucht uit het lijfje drukt blaast ze. Eén voor één knappen de kleine nekwerveltjes, als droge spaghetti. De oogjes die uit de kasjes springen, giftig van woede, rood van het bloed.

PA – Nee, ik...

AGENTE – Zo moet jij je angst wurgen. Klop de kruimels moed uit je schoenen en snuif ze rechtstreeks je bloedbaan in. Doe het nog voor het donker wordt. Vannacht is de stilte je vijand en in het donker loeren duivels. Mannen worden in hun rug gestoken door hun eigen schaduw. Je angst krijgt klauwen en wurgt je. Je hart roffelt op je ribben, schreeuwt om eruit te mogen, om uit de borstkas te springen en weg te kruipen in een hoekje. Zo is het hart.

MA – [*half af*] Jaaaaahhhhh...

AGENTE – Jij bent een bange man.

[*Ma bereikt haar 'climax'.*]

MA – [*Half af*] Ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja ja...

[*stilte, pa staat perplex, gejoel op de tv.*]

MA – Dat was lekker liefje. Bel je me snel weer? Je kan me ook sms'en hè? Cindy, naar 4040, misschien kunnen we dan een keertje afspreken. Ik ben

net achttien geworden en heb wel zin in een feestje, met jou... [*Ze drukt hem weg.*] Zo, daar krijg je een droge strot van. U ook een pilsje?

AGENTE – Daar zeg ik geen nee tegen.

MA – Ik wist niet dat agenten in functie mochten drinken.

AGENTE – Ik ben ook niet in functie, ik doe dit puur uit liefhebberij.

MA – Liefhebberij...

AGENTE – Ja, voor de gezelligheid. Biertje?

MA – O, ja, natuurlijk...

[*Ze haalt twee blikken bier uit een onwaarschijnlijke plek tevoorschijn. Geeft de Agente een blik. Ze trekken de blikken open, nemen tegelijkertijd een slok, boeren tegelijkertijd. Pa staat nog steeds bevroren.*]

AGENTE – Zo, die moest er echt eens even uit.

MA – Net wat ik dacht.

AGENTE – Is je zoon misschien thuis?

MA – Wat heeft 'ie misdaan?

AGENTE – Misschien helemaal niets, voorlopig is hij alleen nog verdachte. Maar onder ons, volgens mij is hij schuldig.

MA – Waaraan?

AGENTE – Dat wilt u vast niet weten. Dat is vaak zo met ouders, die weten het liefst van niets. Maar ik zeg het je, schuldig, het staat als een brandmerk op zijn voorhoofd.

MA – O god...

AGENTE – Misschien heeft hij er niets mee te maken hoor, dat zou zo maar kunnen, dat we de verkeerde op de korrel hebben. Gebeurt wel vaker hoor, hebben we weer eens last van tunnelvisie. Kan de beste overkomen, nietwaar...

MA – Ik hoop het.

AGENTE – Ik zou d'r niet teveel op hopen, want als je het mij vraagt, is er iets radicaal mis met die jongen.

MA – Ja?

AGENTE – Ja. Het zal wel aan de opvoeding liggen, daar ligt het altijd aan. Slechte jeugd. Het schijnt dat hij een tijd uit huis is geplaatst, weet je daar iets van?

MA – Ik ben zijn moeder...

AGENTE – Ja, dan zal je het wel weten hè.

MA – We praten er niet graag over.

AGENTE – Zou ik ook niet graag doen.
Zand erover en vergeten dat het ooit gebeurd is.

MA – Ja.

AGENTE – Maar zo werkt het niet. Het verleden keert zich altijd tegen je. Slachtoffers worden altijd daders, dat is zoiets als een natuurwet. Alsof niemand schone handen kan houden, en ik spreek uit ervaring.

MA – O.

AGENTE – De mensen zijn ziek, mevrouw. Ziek.
Die arme oude vrouw had geen schijn van kans.

MA – Welke vrouw?

GRIETJE – Ks...

AGENTE – Dat kan ik niet zeggen, in belang van het onderzoek, maar ze heeft geen schijn van kans gehad.

MA – Wat vreselijk...

GRIETJE – Vzze hks... Ghks!

MA – Grietje, wees eens stil.

AGENTE – In d'r eigen oven verbrand. En dat is nog niet makkelijk hè, zo'n bejaarde in een kleine oven proppen. Daar is moeite voor gedaan, voorbedachte rade, zo zie ik het. Die broze botten in zo'n piepkleine elektrische oven, en dan op de hoogste stand.

GRIETJE – [*Maakt sisgeluiden van brandend vlees. Lacht.*]

AGENTE – Je zou wensen dat ze in de magnetron had gepast, dan was het snel voorbij geweest. Dat mens moet een pijn hebben geleden.

GRIETJE – Gha gha gha ghi!

MA – En u denkt dat Hans daar iets te maken mee heeft gehad?

GRIETJE – [*wijst achter de bank*] Ahns!

[*Agente slaat Grietje.*]

AGENTE – Kop dicht.

GRIETJE – Ihcht...

AGENTE – Dicht!

[*Agente slaat Grietje buiten westen. Gelach op de tv.*]

AGENTE – Ik weet 't zeker. Maar dat mag je niet zeggen hè, in dit land. Onschuldig tot het tegendeel bewezen enzo. Maar ik zeg één ding: Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die onschuldig is. Met zo iemand wil je toch niet in één huis wonen?

PA – We hebben geprobeerd hem het huis uit te krijgen, maar hij komt steeds weer terug, als een boemerang.

AGENTE – Je mag niet spotten met de Aboriginals. Die hebben heel wat te verduren gehad.

[*Gelach op de tv.*]

PA – Maar ik spot niet...

AGENTE – Jij bent een nare man. Ik ga je in de gaten houden. Een parasiet, dat ben je. Van mijn belastinggeld!

PA – Ik ben psychisch niet in orde.

AGENTE – Te lui om de reet af te vegen. Ik spuug op mensen als jij.

[*De agente spuugt op Pa. Applaus op de tv.*]

AGENTE – Ik ga nu weg, maar ik kom terug. Op het moment dat je het 't minst verwacht, dan pak ik je.

PA – Ik heb niets gedaan...

AGENTE – Mevrouw, zeg maar niets tegen je zoon, dit is ons kleine geheimpje. Ik ben hier nooit geweest.

MA – Echt niet?

AGENTE – Nee. Ik kom er zelf wel uit. [*Ze spuugt op Pa.*] Racist. [*af.*]

[*Applaus op de tv.*]

[*stilte*]

MA – Wat hebben we verkeerd gedaan?

PA – O god, het gaat even helemaal mis. Ik moet even... waar is de bank...

[*Pa stapt verkeerd, valt over de bank, op Hans. Hans komt bij, springt op van achter de bank. Op tv schrikreactie van publiek.*]

HANS – Godverkut, waar ben ik.

[*Applaus op de tv.*]

MA – Hansje! Hans, lieverd, ik maak me zo ongerust over je.

HANS – Kut ma, laat me even, jezus, koppijn, fuck.

MA – Ik moet even met je praten lieverd.

PA – Jezus, het is helemaal grijs voor mijn ogen...

HANS – Pa, shit, kan ik... ik moet even... heb je een tientje voor me man...

PA – 't Is allemaal één grote vlek...

[*Pa knalt tegen de muur op. Gelach op de tv.*]

HANS – Godver, ik heb jeuk ma, ik heb overal jeuk.

[*Hans begint de zakken van Pa te doorzoeken.*]

MA – Moet ik je ergens krabben, lieverd?

PA – Ik moet even gaan liggen, geloof ik.

HANS – Kut man, je hebt niks...

[*Hans duwt Pa op de grond.*]

PA – Ja, zo ja...

[Hans begint Ma te betasten.]

MA – Hans, lieverd?

HANS – Shiiiiit man!

[Hans gooit ma tegen de muur.]

GRIETJE – Hhaahhnhs!

HANS – Fuck, ik moet weg, ik moet...

[Hij pakt de tv, loopt ermee weg, Ma probeert hem tegen te houden, hij duwt Ma weg die over Pa struikelt. Hans beent weg met de tv, Grietje volgt hem, kreten uitstotend. Chaos. Gejuich op de tv tot de stekker uit het stopcontact schiet. Het knettert, vonken, totale blackout.]

Scène 2 cheers / saturday night live

[Stroomstoring, het licht is uitgevallen. De Goede Fee krijgt.]

DE GOEDE FEE –
JE KAN JE NIET VERSTOPPEN
DOOR JE OGEN DICHT TE DOEN.

[Noodverlichting, klein, floept aan.]

ik ben het koekoeksjong
VOED ME VOED ME
VOED DIT SCHRIELE LIJF VAN MIJ
ik moet iets hebben dat ik uit kan kotsen
IK KOTS MEZELF AL UIT
alles in mij dwaalt
zoekt een uitgang
boven of onder
WAT BINNEN IN MIJN LIJF VERDWAALT
VECHT ZICH EEN WEG NAAR BUITEN
VLUCHT MIJN MIJ UIT
al mijn openingen worden uitgang
ik stroom de gaten in mijn lijf uit
tot aan mijn poriën aan toe
MIJN VET MIJN BLOED MIJN ZWEET
MIJN ANGST MIJN VERDRIET
KOMT UIT MIJ KRUIPEN
ik vil mezelf van binnen uit
schraap de laatste klodders vlees
van mijn huid van binnen uit

ZELFS MIJN WOORDEN
KOTSEN ZICHZELF
MIJN INGEWANDEN UIT
ik ben bedekt met een dunne laag
vocht nee stront ja
STRONT DAT IS HET STRONT!
het plakt me aan als kleef
EN IK BLIJF UIT MIJ STROMEN
TOT IK ALS EEN HOOPJE HUID
OP DE GROND BLIJF LIGGEN
PAK ME OP
WAS ME SCHOON
PAK ME OP
WAS ME SCHOON

STEM IN HET DONKER – Hou toch je muil.

DE GOEDE FEE – GEEF ME EEN WENS
DIE IK KAN VERVULLEN.

ANDERE STEM IN HET DONKER – Mag het licht aan?

[De Goede Fee ontploft in wolken sterrenstof.]

MEER STEMEN IN HET DONKER – Proost!

[De stroom schiet met een siddering weer aan. Muziek knalt uit de speakers. In een onbewoonbaar verklaard afbraakpand heeft een illegale nachtclub annex hoerenkeet zich gevestigd. Hier komen de mensen die zelfs door het uitschot zijn verstoten om de voetstappen die ze die dag hebben gezet te vergeten. De Agente zit in een hoekje stimulerende middelen te gebruiken, De Ouwe Jager en De Boze Stiefmoeder wisselen van gedachten met Blauwbaard, De Grote Boze Wolf, de baas, loopt een beetje rond.]

[Sneeuwwitje, Assepoester en Doornroosje, de beste paaldanseressen van de club, staan naast hun palen en zingen uit volle borst Ding-dong van Teach In.]

♪ ASSEPOESTER, SNEEUWWITJE, DOORNROOSJE –
Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
dat mijn hart je riep met z'n ding-dinge-dong?
Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
in de zomerzon ging het bim bam bom.

Tikke tak gingen uren, hoelang zou 't duren?
Tikke tikke tak en dan bim bam bom.
Tikke tak al die nachten, bleef ik op je wachten.

Tikke tikke tak en toen bim bam bom,
de tijd was om.

Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
dat je zei ik ben zo blij ding-dinge-dong?
Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
dat de kerkklok voor ons sloeg bim bam bom?

Tikke tak zou het doorgaan dat je wilde weggaan.
Tikke tikke tak en dan bim bam bom.
Tikke tak al die nachten, bleef ik op je wachten.
Tikke tikke tak en toen bim bam bom,
de tijd was om.

Bim bam bom, bim bim bam bom.
Het wordt later en later, en voor je 't weet,
denk je, waar is de tijd toch gebleven,
die je hebt gekregen van mij?
Bim bam bim bam
Ieder uur dat ik gaf duurde eeuwen,
die je hebt gekregen van mij.

Is 't lang geleden, is 't lang geleden,
dat mijn hart je riep met z'n ding-dinge-dong?
Is 't lang geleden, is 't lang geleden.
In de zomerzon ging het bim bam bom

Tikke tak gingen uren, hoelang zou 't duren?
Tikke tikke tak en dan bim bam bom.
Tikke tak al die nachten, bleef ik op je wachten.
Tikke tikke tak en toen bim bam bom.

Tikke tak gingen uren, hoelang zou 't duren?
Tikke tikke tak en dan bim bam bom.
Tikke tak al die nachten, bleef ik op je wachten,
Tikke tikke tak en toen bim bam bom,
de tijd was om.

[De muziek gaat over in een zachte beat, Assepoester, Sneeuwwitje en Doornrosje beginnen rond hun palen te kronkelen.]

BLAUWBAARD – Op jullie gezondheid, proost!

OUWE JAGER – Voor wat ervan over is. Proost!

BOZE STIEFMOEDER – Van hetzelfde!

BLAUWBAARD – Nieuw hier?

OUWE JAGER – Je moet toch wat verzinnen om het spannend te houden. Anders wordt je onzichtbaar voor elkaar.

BOZE STIEFMOEDER – Thuis is het ook niet altijd een pretje. Zeker niet met zijn kinderen, die zien me toch als boze stiefmoeder.

OUWE JAGER – Dus moeten we er af en toe eens uit.

BOZE STIEFMOEDER – Iets anders, een beetje weg van de gebaande paden.

BLAUWBAARD – Klinkt logisch, ja.

OUWE JAGER – Zo hebben we vorige week een Thaise jongenshoer gehoord, sprak geen woord Nederlands, dus we lieten ons verrassen. Het was een mooie avond voor een maandagavond.

BOZE STIEFMOEDER – Alleen dat zaad van die Thai, scherp. En veel, dat verwacht je niet uit die kleine balletjes.

OUWE JAGER – Nee. Dat verwacht je niet. [*lacht*] Maar dat is dan juist de bedoeling.

BOZE STIEFMOEDER – Die smaak, oriëntaals. Niet mijn favoriete keuken, maar het had wel wat.

BLAUWBAARD – Ik eet alleen regioproducten.

OUWE JAGER – O ja?

BLAUWBAARD – Voedselbewustzijn, heel belangrijk.

OUWE JAGER – Nou, ik zou m'n chineesje op zondag niet willen missen.

[Roodkapje komt schuchter de ruimte binnen lopen, ze kijkt om zich heen, wil weg gaan maar bedenkt zich en loopt verder naar binnen. De Grote Boze Wolf ziet haar en komt op haar af.]

BLAUWBAARD – Kijk eens wat daar binnen komt lopen.

BOZE STIEFMOEDER – Arm kind, zeker verdwaald.

BLAUWBAARD – Verdwaald m'n hol.

OUWE JAGER – Volgens mij kén ik haar ergens van...

GROTE BOZE WOLF – Kom je kopen of verkopen?

ROODKAPJE – Ik, eh... Wat bedoel je?

GROTE BOZE WOLF – Zoek je werk of ontspanning?

ROODKAPJE – Werk, ik zoek werk...

GROTE BOZE WOLF – Heel goed. Kan je dansen?

ROODKAPJE – Een beetje...

GROTE BOZE WOLF – We zullen wel zien.

[Grote Boze Wolf brengt Roodkapje naar een wat rustiger plekje.]

BOZE STIEFMOEDER – Ik ben weer drooggevallen!

OUWE JAGER – Schat...

BOZE STIEFMOEDER – Schat me niet, lapzwans, maak me nog eens nat.

OUWE JAGER – Heb je nog niet genoeg gehad?

BOZE STIEFMOEDER – Nog lange niet, nog lange niet...

[Ouwe jager gaat drank halen.]

BOZE STIEFMOEDER – Soms moet je ze een beetje stimuleren, de mannetjes.

BLAUWBAARD – Gelijk heb je.

[Ze kijken naar de paaldanseressen.]

GROTE BOZE WOLF – Ben je zenuwachtig?

ROODKAPJE – Nee hoor. Nou... een beetje.

GROTE BOZE WOLF – Geeft niets hoor. Ik praat je er wel doorheen. Zo'n auditie is ook niet niks. Is 't je eerste keer?

ROODKAPJE – Ja.

GROTE BOZE WOLF – Dat dacht ik al. Goed. Dan nemen we de tijd. Dans maar even voor mij.

[Roodkapje danst, schuchter.]

GROTE BOZE WOLF – Goed zo.

DOORNROOSJE – Ik had een paleis.

ASSEPOESTER EN SNEEUWWITJE – Ik ook.

ASSEPOESTER – Ik had een paleis *en* een koetsje.

DOORNROOSJE EN SNEEUWWITJE – Ik ook.

SNEEUWWITJE – Ik had een paleis *en* een koetsje *en* een prins.

ASSEPOESTER – Ik ook.

DOORNROOSJE – Ik heb nog steeds een prins.

SNEEUWWITJE – Als een prins geen geld meer heeft voor een mooi en sterk wit paard wat is je prinsje dan nog waard?

DOORNROOSJE – Liefde?

GROTE BOZE WOLF – Iets meer met je heupen.

ROODKAPJE – Zo?

GROTE BOZE WOLF – Ja, ongeveer zo, goed zo.

SNEEUWWITJE – Liefde! Wat heb je nog dat je aan kan raken?

ASSEPOESTER – Niets!

DOORNROOSJE – Niets...

GROTE BOZE WOLF – Hoe heet je?

ROODKAPJE – Roodkapje.

GROTE BOZE WOLF – Ha! Die is goed.
En je echte naam?

ROODKAPJE – Dat is mijn echte naam.

DOORNROOSJE – Ik heb mijn adem.

GROTE BOZE WOLF – Goed, dan zeg je het niet.

ASSEPOESTER – Alsof dat ergens goed voor is.

GROTE BOZE WOLF – Die drie daar noemen zich Snowy, Pussy en Rosy.
Maar 'Roodkapje' doet me de stok niet echt verstijven.

ASSEPOESTER – Ze heeft d'r adem...

ROODKAPJE – Maar zo heet ik.

SNEEUWWITJE – Het stinkt.

GROTE BOZE WOLF – Wat jij wil.

ASSEPOESTER – Ze moet een pepermuntje hebben.

GROTE BOZE WOLF – Dans nog maar even.

SNEEUWWITJE – Helpt niet. Zo'n stank.
Daar helpt een pepermuntje niet tegen.
Het komt van binnen, van hier.
Haar adem *is* de stank.

GROTE BOZE WOLF – Goed zo.

ASSEPOESTER – Hou dan je mond maar dicht.

BLAUWBAARD – Dansen!

SNEEUWWITJE – Ja hoor, ouwe chagrijn.

[*De ouwe jager is bij de bar*]

OUWE JAGER – Eh, juffrouw?

DE GOEDE FEE – Smeer smeer
kom maar kijken dan
smeerlap kijk maar dan
kijk maar wat ik ben geworden
EEN WOESTIJN
wil je dat wel geloven?
een woestijn tussen mijn oren
tussen mijn benen
DOF DOR DROOG
als ik spuug komt er zand uit
als ik pis komt er zand uit
ZELFS ALS IK DENK
KOMT ER EEN STROOM
ONVRUCHTBAAR ZOUT ZAND UIT

STEM – Hou toch je muil!

DE GOEDE FEE – GEEF ME EEN WENS
DIE IK KAN VERVULLEN

BLAUWBAARD – Ik ben zo terug. [*Hij klimt op het podium, danst mee.*]

OUWE JAGER – Mag ik nog wat bestellen?

[*De Goede Fee ontploft in wolken sterrenstof en verandert in een fles
illegaal gestookte drank.*]

OUWE JAGER – Dank je.

[*De Grote Boze Wolf haalt zijn lul uit zijn broek.*]

GROTE BOZE WOLF – Zie je dit?

[*Blauwbaard begint Sneeuwwitje te betasten.*]

SNEEUWWITJE – Blijf van me af!

BLAUWBAARD – Muts niet, 't Is je werk.

SNEEUWWITJE – Als je betaalt is het werk.

BLAUWBAARD – Dan is het ontspanning.

GROTE BOZE WOLF – Ik zei, zie je dit?

[*Ouwe Jager komt terug met de drank.*]

BOZE STIEFMOEDER – Ah, vocht! [*ze begint de glazen vol te schenken.*]

[*Sneeuwwitje slaat Blauwbaard het podium af.*]

BLAUWBAARD – Ik krijg jou nog wel.

SNEEUWWITJE – Lijkt me heerlijk.

[*Blauwbaard gaat weer bij de boze stiefmoeder zitten.*]

OUWE JAGER – Die had je goed te pakken.

BLAUWBAARD – Ik hou d'r wel van, als ze fel zijn.

BOZE STIEFMOEDER – Een echte man...

OUWE JAGER / BLAUWBAARD / BOZE STIEFMOEDER – [*Ze proosten*] Troost!

GROTE BOZE WOLF – Om het te zien moet je wel kijken.

SNEEUWWITJE – Ik had zeven dwergen,
die alles voor me deden.

DOORNROOSJE – Dat wil ik wel geloven.

SNEEUWWITJE – Alles.

ASSEPOESTER – Lekker?

SNEEUWWITJE – Wat dacht je?

GROTE BOZE WOLF – Hallo, hiero! 't Ligt niet op de grond.

SNEEUWWITJE – Er waren dagen dat ik opnieuw moest leren lopen.

[*Assepoester, Sneeuwwitje en Doornroosje lachen.*]

OUWE JAGER / BLAUWBAARD / BOZE STIEFMOEDER – [*Ze proosten*] Troost!

BOZE STIEFMOEDER – Jij weet wel wat er in de wereld te koop is, niet?

BLAUWBAARD – Och.

BOZE STIEFMOEDER – Daar kan de mijne nog wat van leren.

OUWE JAGER – Zeg, ik zit erbij hoor.

ASSEPOESTER – Ik had glazen muiltjes.

GROTE BOZE WOLF – Hier, hier beneden.

DOORNROOSJE – Daar kan je toch niet op lopen?

GROTE BOZE WOLF – Kijk dan.

ASSEPOESTER – Ik hoefde niet te lopen, ik werd gedragen. En als er een bal was, dan werd ik gedanst.

GROTE BOZE WOLF – Verlegenheid is alleen goed
als je ermee kan spelen.
Als het authentiek is kan je d'r geen reet mee. Kijken.

SNEEUWWITJE – Ik had een witte huid.

ROODKAPJE – [*kijkt*]

GROTE BOZE WOLF – Goed zo. Weet je wat dit is?

SNEEUWWITJE – Als sneeuw, als het blankste ivoor.

ROODKAPJE – [*mompelt*]

GROTE BOZE WOLF – Wat zeg je?

ROODKAPJE – Een piemel.

SNEEUWWITJE – En ik had haren als ebbenhout zo zwart.

GROTE BOZE WOLF – Nee. Dit is een lul.

OUWE JAGER / BLAUWBAARD / BOZE STIEFMOEDER – [*Ze proosten*] Troost!

GROTE BOZE WOLF – Onze klanten hebben geen piemel,
ze hebben een lul.

SNEEUWWITJE – Nu is alles grijs, mijn huid en mijn haren.

GROTE BOZE WOLF – Een grote, dikke lul. Daar betalen ze voor.
Dus, wat is dit?

BOZE STIEFMOEDER – Ik heb laatst mijn anus laten bleken.

ROODKAPJE - ...'n lul...

BLAUWBAARD – Je meent het.

BOZE STIEFMOEDER – Ja.

GROTE BOZE WOLF – 'n Lul. Wat voor een lul?

BOZE STIEFMOEDER – Een roze poepertje.

ROODKAPJE – Een grote... dikke...

BOZE STIEFMOEDER – Dat leek me zoiets...

GROTE BOZE WOLF – Een enorme lul.

BOZE STIEFMOEDER – speciaals.

GROTE BOZE WOLF – Je hebt je lieve leven lang
nog nooit zo'n grote lul gezien.

ROODKAPJE – [*schamper lachje*]

BOZE STIEFMOEDER – Maar hij zag het niet.

GROTE BOZE WOLF – Je bent er een beetje bang voor,
maar het windt je ook op.

OUWE JAGER – En zij maar vragen; 'zie je niets aan mij'.

BLAUWBAARD – Je meent het.

GROTE BOZE WOLF – Zie je wat er nu gebeurt met mijn lul?

OUWE JAGER – En ik zag echt niets hè.

ROODKAPJE – Ik zie niets.

OUWE JAGER – Dus dan gok je maar, ben je naar de kapper geweest?

GROTE BOZE WOLF – Dat komt omdat er niets gebeurt met mijn lul.

BOZE STIEFMOEDER – Maar dat was het dus niet.

OUWE JAGER – Nee, dat was het niet.

GROTE BOZE WOLF – Hij ligt als een dood vogeltje tussen mijn benen.

OUWE JAGER – Jij had je anus laten bleken.

BOZE STIEFMOEDER – En da's niet pijnloos hè.

GROTE BOZE WOLF – Maar mijn lul wil tsjilpen.
Als een wielewaal, begrijp je?
Dus trek je bloesje maar uit. Dan tsjilpt mijn lul.

BOZE STIEFMOEDER – Lul.

OUWE JAGER – Ik heb al gezegd dat het me spijt.

BOZE STIEFMOEDER – Ik hoef even niets uit jou te horen.

GROTE BOZE WOLF – Luister, niemand geeft zijn goeie geld
voor piepertjes met doperwtjes alleen.
D'r moet wel een stukje vlees bij.

DOORNROOSJE – Ik had duizend schoenen.

GROTE BOZE WOLF – Als je daar al problemen mee hebt,

kan je beter gaan.
Heb je er problemen mee?

DOORNROOSJE – Een kroontje. En een jurk van zilver.

ROODKAPJE – ...nee...

SNEEUWWITJE – Is ook grijs.

GROTE BOZE WOLF – Nee hè, want je hebt geld nodig.

SNEEUWWITJE – Zilver is ook een soort van grijs.

GROTE BOZE WOLF – Je kan je niet veroorloven
er problemen mee te hebben. Heb ik gelijk?

ROODKAPJE – ...

GROTE BOZE WOLF – Heb ik gelijk?

ROODKAPJE – ...ja...

GROTE BOZE WOLF – Natuurlijk heb ik gelijk.
Doe nu je bloesje maar uit.

[Roodkapje doet haar bloesje uit, langzaam, gegeneerd.]

GROTE BOZE WOLF – Goed zo. Braaf zo. Braaf teefje.

SNEEUWWITJE – En wat heb je nu nog?
Handelswaar. Je hebt alleen nog handelswaar.

ASSEPOESTER – En daarvan gaat de waarde in rap tempo achteruit.

DOORNROOSJE – Mijn prinsje heeft zichzelf geen kogel door de kop gejaagd,
tenminste.

ASSEPOESTER – Dat was een ongeluk.

DOORNROOSJE – Een ongeluk me reet.

ASSEPOESTER – Bij het kleiduiven schieten.

SNEEUWWITJE – Arme schat.

GROTE BOZE WOLF – En nu je rokje. Nee, laat je sokjes maar aan.

SNEEUWWITJE – Ik had een spiegel die mij de mooiste van het land vond.

GROTE BOZE WOLF – De rest moet ook uit.

ROODKAPJE – Maar...

GROTE BOZE WOLF – Uit of d'r uit.

ROODKAPJE – Dat kan niet.

GROTE BOZE WOLF – Hoezo kan dat niet, zit 'ie vastgelijmd ofzo?

ROODKAPJE – Nee, maar...

GROTE BOZE WOLF – Hoezo, *maar*, je bent toch niet...

ROODKAPJE – ...

GROTE BOZE WOLF – O jezus...

OUWE JAGER / BLAUWBAARD / BOZE STIEFMOEDER – [*Ze proosten*] Troost!

SNEEUWWITJE – Alle prinsen wilden van mijn handel proeven.
Prinsessen ook.

ASSEPOESTER – Die tijd is geweest.

GROTE BOZE WOLF – Wat een timing. Om dan juist nu te solliciteren...

ROODKAPJE – Ik kan er niets aan doen, ik ben het altijd...

GROTE BOZE WOLF – Altijd?

ROODKAPJE – Iets met hormonen en... De dokter zei...
Ze kunnen er niets aan doen dus ik ben...

GROTE BOZE WOLF – Altijd.

ROODKAPJE – Ja.

SNEEUWWITJE – Elke dag baadde ik in ezalinnenmelk. En ik bepoederde me met geparfumeerde poeders uit de oriënt.

ASSEPOESTER – Nu mag je blij zijn als je handelswaar niet al te stevig riekt.

SNEEUWWITJE – Nee, jij ruikt lekker.

DOORNROOSJE – Het is toch waar.

GROTE BOZE WOLF – Hm... De eeuwige maagd...
Dat zou nog eens kunnen werken ook...
Ik denk dat er wel goed aan je te verdienen is.
Je bent een niche, maar wel een niche met potentie.
Vind je me cynisch?

ROODKAPJE – Ik...

GROTE BOZE WOLF – Ik ben ook cynisch.
Laat me je maar even likken dan.

ROODKAPJE – ...

GROTE BOZE WOLF – 't Hoort er allemaal bij. Wil je de baan of niet?

ROODKAPJE – Jawel...

GROTE BOZE WOLF – Broekje uit en beentjes spreiden dan.

ROODKAPJE – [*begint broekje uit te doen.*]

GROTE BOZE WOLF – Goed zo...

[*De stroom valt uit, het licht valt uit, iedereen gilt.*]

DE GOEDE FEE – d'r zijn ratten hier
ze komen aan je knagen 's nachts
de enige wezens die je nog aanraken
ZIJN DE RATTEN HIER
heb je ze al gehoord?
DE RATTEN RUIKEN JE
voordat ze je zien
JE KUNT GEEN KANT OP
ze zullen aan je knagen 's nachts
ZE ZULLEN AAN JE KNAGEN STRAKS
DE RATTENKONING STAAT OP WACHT

[*Sneeuwwitje gilt*]

SNEEUWWITJE – Blijf van me af!

BLAUWBAARD – Stop er een sok in, trut, jij gaat mij eens lekker verwennen.

[*Blauwbaard sleept Sneeuwwitje weg.*]

OUWE JAGER – Mag het licht aan?

[*De Goede Fee ontploft in een wolk sterrenstof. Het licht schiet aan.*]

OUWE JAGER – Dank je.

BOZE STIEFMOEDER – [*Ze proost.*] Troost! Hé, waar is 'ie nou gebleven?

OUWE JAGER – Ik vind het verdomd onheilspellend, allemaal.
Als je het mij vraagt, is er hier weinig pluis.

BOZE STIEFMOEDER – Ach man, jij drinkt gewoon te weinig.
Dat is jouw probleem.

[*De boze stiefmoeder slaat haar glas achterover, valt op tafel in slaap.*]

OUWE JAGER – Schatje?

[*Roodkapje staat tegenover Grote Boze Wolf,
ze houdt haar kleren in een bundeltje tegen zich aangedrukt.
Grote Boze Wolf grijnst, bloedbebek.*]

GROTE BOZE WOLF – Je bent aangenomen.

ROODKAPJE – ...bedankt...

GROTE BOZE WOLF – Even douchen.

[*Hij loopt weg. Roodkapje drukt haar kleren steviger tegen zich aan en
begint te huilen.*]

OUWE JAGER – Schatje?

[*De boze stiefmoeder reageert niet. De ouwe jager grijpt een bankbiljet
uit haar handtas en gaat bij de dansende meisjes staan kijken.*]

GROTE BOZE WOLF – Hé kapje?

ROODKAPJE – Ja?

GROTE BOZE WOLF – Je kan direct beginnen.

DOORNROOSJE – Wie is die muts?

GROTE BOZE WOLF – Dat is geen muts, dat is een kapje. Maak haar een
beetje wegwijs, wil je.

[*Grote Boze Wolf af. Roodkapje komt bij de paaldanspaal staan.*]

DOORNROOSJE – Wacht maar netjes op je beurt. [*Ze spuugt.*]

ASSEPOESTER – Muts. [*Ze spuugt.*]

[*Roodkapje blijft verstijft staan, naast de paal, haar kleren tegen zich aangedrukt. Doornroosje en Assepoester dansen, spugen. De ouwe jager kijkt ernaar, wappert met een bankbiljet, speelt een beetje met ze.*]

DE GOEDE FEE –
KOM MAAR
IK BEN LEKKER
VREET ME OP
kom om me heen zitten
prop een servet in je boord
het kan gaan spetteren
pak een bordje en bestek
een vork en een scalpel
EN SNIJ HAPJES VAN ME AF
begin bij mijn dijbeen
die is nog mals
IK VOED JE
als ik toch nergens meer goed voor ben
PROP JE DAN MAAR VOL MET MIJ

[*Ze ontploft in een wolk van sterrenpoeder.*]

[*Hans komt binnen, gejaagd, gevolgd door Grietje die achter hem aangelopen is. Hij loopt naar de agente, zet de tv op tafel.*]

AGENTE – Hé, Hans man, ik heb die ouwelui van je in de zeik genomen net!
Ik deed 't in m'n broek van het lachen!

GRIETJE – Hhuhh huh hu...

HANS – Godver man, kut, hier ben je, shit.

GRIETJE – Uh huhh hu...

AGENTE – Ach, daar hebben we miss Universe ook weer. Gaat 'ie lekker schat.

GRIETJE – Huh...

HANS – Weet je wel hoe lang ik je gezocht heb!

AGENTE – Zo zo, jij bent er lekker aan toe.

HANS – Fuck man, tering, ik heb echt even iets nodig,
kan je me effe helpen, shitkolere...

AGENTE – Tuurlijk schat, jij altijd. Heb je geld bij je?

[Hans wijst op de oude tv]

AGENTE – Neem je grootje in de maling.

[Hans graait in zijn zakken, gooit muntgeld op tafel.]

AGENTE – Lieverd, waar zit je met je hoofd?

[Hans raakt in paniek, merkt dan Grietje op. Hij pakt haar beet, biedt haar aan de Agente aan.]

AGENTE – Oohkéé, nu kunnen we zaken doen.

HANS – Kom op dan, snel, ik trek 't niet meer lul.

AGENTE – Rustig, rustig.

[De agente geeft Hans een stevige handdruk.]

AGENTE – Alsjeblieft schat, *knock yourself out*.

[Hans pakt het spul aan en kruipt in een hoekje om een shot te zetten.]

GRIETJE – Hhhaahhns...

AGENTE – En hoe is het met jou dan, schoonheid, wat dacht je d'r van om eens een boom op te zetten over een brandende ethische kwestie?

GRIETJE – Huhh u hhu...

AGENTE – Ik merk het al, je bent niet zo in een praatbui.

GRIETJE – Ghughughu...

AGENTE – Je bent ook zo gespannen. Daar weet ik wel wat op, wacht, ik trakteer.

[De agente begint een shot te koken.]

GRIETJE – Vheehteeh...

AGENTE – Veehteeh?

[Grietje wijst op de tv.]

AGENTE – Oh, veletisie, goed hoor.

[*De agente schakelt de televisie in, gaat verder met het voorbereiden van het shot.*]

POLITICAⁱ [*op TV*] – De overheid heeft het recht om individueel én collectief in te grijpen in de vrijheid van handelen van een burger.

GRIETJE – Ghi ghi ghi...

POLITICUSⁱⁱ [*op TV*] – Onzin. Iedere vorm van dwang van buitenaf maakt het onmogelijk voor mensen om moreel te handelen.

ASSEPOESTER – Kijken of kopen?

OUWE JAGER – Kopen?

[*Assepoester licht haar rok.*]

OUWE JAGER – Juist ja. Ik weet niet... [*Hij kijkt naar boze stiefmoeder.*]

POLITICA [*op TV*] – Niet als het gaat om de eigen bescherming van de burger.

ASSEPOESTER – Die blijft nog wel even liggen.

POLITICUS [*op TV*] – Dwang is onverenigbaar met vrijheid...

OUWE JAGER – Ik weet niet...

POLITICUS [*op TV*] – ...en vrijheid is een noodzakelijke voorwaarde voor verantwoordelijkheid.

POLITICA [*op TV*] – Behalve als anderen schade wordt toegebracht.

[*De agente zet een shot bij Grietje.*]

AGENTE – De eerste keer is het lekkerst.

GRIETJE – Uh uhh uhhh hhhh...

POLITICA [*op TV*] – In dat geval mag men rechtmatig dwang uitoefenen over een lid van de beschaving.

AGENTE – Daar wordt je stil van hè.

POLITICA [*op TV*] – Zelfs tegen zijn zin in.

GRIETJE – Hhumm... umm... mm...

POLITICUS [op TV] – Moreel verantwoordelijk handelen kan alleen wanneer de mens gehoorzaamt aan de wet die hij *zichzelf* oplegt.

POLITICA [op TV] – Mensen nemen geen eigen verantwoordelijkheid als ze geen dwingend kader hebben.

POLITICUS [op TV] – Als je burgers hun verantwoordelijkheid ontnemt...

OUWE JAGER – Ik heb eigenlijk meer zin in een blonde...

POLITICUS [op TV] – ...en daarmee hun vrijheid om goed of slecht te doen...

ASSEPOESTER – Ik kan een pruik opzetten.

POLITICUS [op TV] – ...dan is er geen sprake meer van mensen...

OUWE JAGER – Ja... ja, dan is het misschien wel lekker.

POLITICUS [op TV] – ...maar van een horde gecontroleerde robots.

AGENTE – Ach, wat een gelul.

POLITICUS [op TV] – Gelul?

AGENTE – Ja. [*Ze zapt.*]

MAN OP TV – Het is na middernacht, weet u waar uw kinderen zijn?

ASSEPOESTER – [*pruik op.*] En?

OUWE JAGER – Ja. Geil.

ASSEPOESTER – Mooi.

[*Assepoester neemt de ouwe jager mee. Geeft in het weggaan Roodkapje nog een mep. Roodkapje duikt ineen, kruipt weg.*]

OUWE JAGER – Wel een beetje lief voor me zijn hoor.

VROUW OP TV – *Fairy fun line*, 't heetste nummertje. Oeh... oeh...

[*Pa komt binnen strompelen, ziet nauwelijks iets, stoot overal tegenaan.*]

PA – Hallo! Kan iemand me helpen! Hallo! Gehandicapte hier!
Wat is dit voor een wereld, dat een blinde niet meer geholpen wordt!
Ziek is het, iedereen is ziek.

[De Agente loopt naar Pa, pakt hem bij zijn arm.]

AGENTE – Groot gelijk heeft u, meneer, er is geen splinter respect meer voor de noodduftigen. Bent u al lang blind?

PA – Het is psychisch, begrijpt u? Vanwege de ellende, daarom.

AGENTE – U bent aan het goede adres, komt u maar even met mij mee.

PA – Uw stem komt me bekend voor.

AGENTE – Dat hoor ik wel vaker. Ik heb blijkbaar nogal een bekende stem. Komt u voor wat ontspanning, of hoe moet ik dat zien?

PA – Ik heb aandrang, kent u dat?

AGENTE – U treft het, ik heb net een nieuw meisje binnen, heel stil, heel rustig, precies wat u nodig heeft.

GRIETJE – Mmmm...

PA – Zo, die heeft er zin in.

AGENTE – Zeker wel, zegt geen woord, dus u kunt alles met haar doen.

PA – Dat klinkt me als muziek in de oren.

AGENTE – Laten we dan gelijk tot de actie over gaan.

[Agente pakt Pa bij de elleboog en Grietje bij haar gesp, trekt ze mee.]

AGENTE – Altijd lachen met deze familie.

STEM OP TV – ...en als de noodtoestand nu nóg niet wordt uitgeroepen, vraag ik me af; wanneer dan wél?...

[Agente leidt Pa en Grietje weg.]

DE GOEDE FEE – elke keer als ik een boer laat
EN DAT DOE IK VEEL
komt er een kwakje
STINKEND SLIJM
omhoog
EEN STINKEND STUKJE
VAN MEZELF
ik stink van binnen
mijn huid omhult een rottend vat
vil me en je verdrinkt

IN ROTTEND VOCHT
de maden hebben me al gevonden
ZE ZWERMEN IN ZWERMEN
MIJN ADEREN UIT
NOG EVEN EN IK BEN GEVULD
MET VLIEGEN

[De Goede Fee ontploft in een wolkje sterrenstof.]

VROUW OP TV – Alle dagen zomer, en waarom niet? Met deze nieuwe
tranquillizer heb ik het zelf in de hand!

MAN OP TV – Vraag uw huisarts naar de voorwaarden.

[Pa komt opstropelen, botst tegen alles aan.]

PA – Gadverdamme! Als ik wil dat er op me gekotst wordt, dan was ik wel
thuis gebleven!

AGENTE – *[op]* Ik had misschien moeten zeggen dat u niets in haar mond
moest stoppen.

PA – Jij bent het, nu weet ik waar ik je stem van ken.

AGENTE – *[nu heel dichtbij]* Ik heb je beloofd je in de gaten te houden, ik
heb je beloofd je te pakken op het moment dat je het niet zou
verwachten. Ik hou altijd mijn belofte.

PA – O god...

AGENTE – Ik hoop dat je het lekker vond, je dochter kon er geen genoeg
van krijgen...

PA – Mijn dochter?

AGENTE – Grietjuh... uhhuhh uhh uuhhh...

[Agente lacht, af. Pa zakt door zijn knieën.]

DOORNROOSJE – Rustig maar schatje, zo erg kan het toch niet zijn.

PA – O god...

DOORNROOSJE – Kom maar met mij mee, ik maak je wel weer rustig, kom
maar mee...

[Doornroosje voert Pa af. Roodkapje kruipt weg in het hoekje van Hans.]

STEM OP TV – ...dat er géén bezwaar wordt gemaakt wanneer er op prime time televisie vlees door staal wordt geperforeerd, maar er een koor van afkeur klinkt wanneer op het scherm vlees door vlees binnen wordt gedrongen, *dat* vind ik pas pervers...

[De prins op het witte paard komt binnen.]

PRINS OP HET WITTE PAARD – Hallo? Is daar iemand? Ja? Ik ben de prins op het witte paard, ik word verwacht. Hallo! Ja, ik weet dat ik laat ben, sorry, er kwam even iets tussen, maar nu ben ik er hoor, was hier iemand die gered moest worden? Niemand? Vreemd, ik zou toch zweren dat er hier iemand gered moest worden. Ik ben toch op het juiste adres, dacht ik...

BOZE STIEFMOEDER – *[wordt wakker]* Gnurp!

PRINS OP HET WITTE PAARD – Ja, goed volk hier, weet u misschien iets meer?

BOZE STIEFMOEDER – Wat zeg je?

PRINS OP HET WITTE PAARD – Van of er hier iemand is die redding nodig heeft, ik ben de prins op het witte paard, ziet u.

BOZE STIEFMOEDER – Ach, rot toch op, lul.

PRINS OP HET WITTE PAARD – Juist, ja. Geen redding?

BOZE STIEFMOEDER – We redden het heel prima zonder jou, dank je wel.

PRINS OP HET WITTE PAARD – Dan zal d'r wel een vergissing in het spel zijn.

BOZE STIEFMOEDER – En nu wegwezen.

[Ze gooit een lege fles naar zijn hoofd. De prins knikt beleefd met zijn hoofd en galoppeert ervandoor.]

BOZE STIEFMOEDER – Uitslover. *[Ze valt weer in slaap.]*

STEM OP TV – Dames en heren! Uw welgemeend applaus! *[De tv ontploft.]*

Scène 3 INTERMISSION / GOLDEN GIRLS

[De oma van Roodkapje en de oma van het meisje van de zwavelstokjes zitten in hun verzorgingsflat, als kanaries in een kooi. Gekluisterd aan hun oude lijf en leden zingen zij meerstemmig de eerste strofe van de koorfinale van de negende symfonie van Beethoven met hun vooroorlogse radio mee.]

♪ OMA VAN ROODKAPJE EN OMA ZWAVELSTOKJE –
Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt;
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.

[Een verpleegster komt op, pakt de radio, smijt hem met kracht uit het raam. Ze gaat af. De oude vrouwen hebben niets gemerkt.]

OMA VAN ROODKAPJE – Ik voel iets.

OMA ZWAVELSTOKJE – Wat?

OMA VAN ROODKAPJE – Iets.

OMA ZWAVELSTOKJE – Iets is niets als je niet kan zeggen wat het is.

OMA VAN ROODKAPJE – Het voelt als pijn.

OMA ZWAVELSTOKJE – Dan is het pijn.

OMA VAN ROODKAPJE – Het voelt als pijn, maar ik weet niet of het pijn is.

OMA ZWAVELSTOKJE – Dat is lastig.

OMA VAN ROODKAPJE – Wat?

OMA ZWAVELSTOKJE – Als je niet weet wat het is. Dat is lastig.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Tintelt het?

OMA VAN ROODKAPJE – Wat?

OMA ZWAVELSTOKJE – Je pijn, tintelt het?

OMA VAN ROODKAPJE – Dat zou ik zo een twee drie niet weten.

OMA ZWAVELSTOKJE – Dan is het misschien een hartaanval.

OMA VAN ROODKAPJE – Een hartaanval?

OMA ZWAVELSTOKJE – Als het tintelt. Tintelt het?

OMA VAN ROODKAPJE – Dat weet ik niet.

OMA ZWAVELSTOKJE – Een hartaanval is het lekkerst.

OMA VAN ROODKAPJE – Het lekkerst?

OMA ZWAVELSTOKJE – Een hartaanval. Als je moet gaan.

OMA VAN ROODKAPJE – Gaan? Waarheen?

OMA ZWAVELSTOKJE – Gáán. Als je moet gáán.

OMA VAN ROODKAPJE – O. Gáán.

OMA ZWAVELSTOKJE – Dan is een hartaanval het lekkerst.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Dat merk je niet.

OMA VAN ROODKAPJE – Nee.

OMA ZWAVELSTOKJE – Een hartaanval in je slaap. Dat is het lekkerst.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja. Als dat je gegeven is.

OMA ZWAVELSTOKJE – Als dat je gegeven is. Ja.

OMA VAN ROODKAPJE – Ik denk niet dat het een hartaanval is.

OMA ZWAVELSTOKJE – Nee?

OMA VAN ROODKAPJE – Dan had ik dat toch wel gemerkt. Denk ik.

OMA ZWAVELSTOKJE – Misschien.

OMA VAN ROODKAPJE – Denk ik.

OMA ZWAVELSTOKJE – Is wel het lekkerst.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Zo zou ik wel willen gaan.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Een hartaanval. In mijn slaap.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja. Wie niet.

OMA ZWAVELSTOKJE – Wie niet.

OMA VAN ROODKAPJE – Geen beroerte.

OMA ZWAVELSTOKJE – God nee, dat is ellendig.

OMA VAN ROODKAPJE – Kan je nog heel oud mee worden.

OMA ZWAVELSTOKJE – Maar wel heel ellendig oud.

OMA VAN ROODKAPJE – Dan kan je niets meer.

OMA ZWAVELSTOKJE – Of bijna niets. Dat is net zo erg.

OMA VAN ROODKAPJE – Ik ben blij dat ik nog alles kan.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ik ook.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ja. Alles wel wat langzamer natuurlijk.

OMA VAN ROODKAPJE – Natuurlijk.

OMA ZWAVELSTOKJE – Maar ik kom vooruit.

OMA VAN ROODKAPJE – Met de rollator.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ja. De rollator.

OMA VAN ROODKAPJE – Meestal zit ik hier.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ja.

OMA VAN ROODKAPJE – Tot ik ga slapen.

OMA ZWAVELSTOKJE – Mijn dochter neemt me soms mee naar buiten.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja.

OMA ZWAVELSTOKJE – Even mama uitlaten, zegt ze dan.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja. Dat zegt ze dan.

OMA ZWAVELSTOKJE – Maar die heeft toch haar eigen leven.

OMA VAN ROODKAPJE – Die van mij niet.

OMA ZWAVELSTOKJE – Nee?

OMA VAN ROODKAPJE – Nee. Niet dat ze daarom vaker langs komt, maar ze heeft het niet. Een eigen leven. Soms heb ik geluk, voelt ze zich schuldig. Staat ze opeens aan mijn deur. “Kom mama, we gaan even de stad in.”

OMA ZWAVELSTOKJE – Alsof jou dat altijd maar uitkomt.

OMA VAN ROODKAPJE – Dan zet ze me ergens neer, “Blijf hier maar even staan,” zegt ze dan, “mensen kijken. Kom ik je over een uurtje ophalen.”

OMA ZWAVELSTOKJE – Die winkels zijn ook te druk.

OMA VAN ROODKAPJE – Vorige keer heeft ze me een half uur in de regen laten staan. Zonder paraplu. Ik vraag me af waarom ze me mee neemt.

OMA ZWAVELSTOKJE – Schuldgevoel.

OMA VAN ROODKAPJE – Daarna brengt ze me naar huis. Zet ik koffie waar ze twee slokjes van drinkt. Vraag ik of mijn koffie soms niet goed genoeg is, zegt ze “nee mam, maar ik drink altijd espresso. Dat zijn ook maar twee slokjes.”

OMA ZWAVELSTOKJE – Toe maar.

OMA VAN ROODKAPJE – Ik voel het nog steeds.

OMA ZWAVELSTOKJE – Pijn?

OMA VAN ROODKAPJE – Als pijn.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ik zou dat wel willen hoor. Een hartaanval in mijn slaap.

OMA VAN ROODKAPJE – Ik denk niet dat het een hartaanval is.

OMA ZWAVELSTOKJE – Soms lig ik in bed en dan denk ik, het zou vannacht wel eens mogen gebeuren.

OMA VAN ROODKAPJE – Maar dan gebeurt het niet.

OMA ZWAVELSTOKJE – Nee, ik word 's ochtends toch altijd weer wakker.

OMA VAN ROODKAPJE – Gelukkig maar.

OMA ZWAVELSTOKJE – Maar het kán ieder moment gebeuren.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja. Maar vandaag niet.

OMA ZWAVELSTOKJE – Het kan.

OMA VAN ROODKAPJE – Laten we dat afspreken. Dat we dat vandaag niet doen. Dat we gewoon doorpraten en dat we vanavond gewoon naar bed gaan. En dat we morgen gewoon weer wakker worden.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ja.

OMA VAN ROODKAPJE – Geen hartaanval. Beloof je?

OMA ZWAVELSTOKJE – Ik zal het proberen.

OMA VAN ROODKAPJE – Goed. Dat is goed.

OMA ZWAVELSTOKJE – Het is wel het lekkerst.

OMA VAN ROODKAPJE – Ja. Een hartaanval is het lekkerst.

OMA ZWAVELSTOKJE – Ja.

[De verpleegster komt op, gooit een grote doek over de kooi van de twee oude vrouwtjes, de vrouwtjes vallen in slaap.]

Scène 4 M*A*S*H / WHO'S THE BOSS

[Deze scène speelt zich af in verschillende peeskamertjes, donkere hoekjes, schaduwkantjes...]

DE GOEDE FEE –
IK VIND JE LEKKER
kom maar hier
ik zuig je op
heb je mijn lippen lipje lipjes al gezien
je moet ervan tranen
in je hart hoog in je borst
in je kloten laag laag tussen je benen
WAT IS HET VERSCHIL
TUSSEN EEN HART EN EEN GAT
je moet ervan huilen
je noemt het zweet
maar ik weet
je moet ervan HUILEN HUILEN

slaak nog een zuchtje
je luchtje spuit je huidje uit
je noemt het zweet
maar ik weet
HET ZIJN TRANEN
slaak mij in je slaap
slaak mij in je slaap
slaap mij in je slaken

[De Groene Fee ontploft in een wolk sterrenstof.]

ONDERTUSSEN BIJ BLAUWBAARD EN SNEEUWWITJE

[Blauwbaard heeft Sneeuwwitje naar zijn kamer gesleept. Terwijl Blauwbaard de deur op slot doet, rukt Sneeuwwitje zich los. Geluid van iets dat valt en breekt]

SNEEUWWITJE – Laat me eruit!

BLAUWBAARD – Rustig maar poesje, ik laat je straks gaan. Alles op zijn tijd.

SNEEUWWITJE – Wat wil je van me?

BLAUWBAARD – Tut tut tut, niet zo'n toon. Jij weet heel goed wat ik van je wil. Kom maar bij pappa.

SNEEUWWITJE – Doe je dan de deur open?

BLAUWBAARD – Nee heb je, ja kan je pijpen.

SNEEUWWITJE – Goed, goed, één nummertje. Je betaalt me en dan doen we één nummertje. Maar wel met de deur van het slot, zullen we dat afspreken?

BLAUWBAARD – Ehm... nee. Ik heb je gevonden, en wat je vindt, mag je houden.

SNEEUWWITJE – Je gaat me toch geen pijn doen?

BLAUWBAARD – Dat weet ik nog niet, dat ligt helemaal aan jou. Hoe braver je bent, hoe liever ik ben.

SNEEUWWITJE – Dus ik moet een braaf meisje zijn?

BLAUWBAARD – Een zoet meisje moet je zijn, een lief zoet meisje.

SNEEUWWITJE – Dat kan ik wel, ik kan een zoet meisje zijn, ik zal een zoet meisje zijn.

BLAUWBAARD – Geef pappa dan eens een kus.

SNEEUWWITJE – Wil pappa een kusje?

BLAUWBAARD – Pappa wil een kusje.

SNEEUWWITJE – Kom maar hier, dan krijgt pappa een kusje.

[Blauwbaard loopt naar Sneeuwwitje, kust hem en haalt uit.]

BLAUWBAARD – Au, kreng!

[Hij haalt uit, Sneeuwwitje gaat tegen de grond.]

BLAUWBAARD – Als je 't zo wil, krijg je 't zo. Ik hou er wel van als ze fel zijn.

[Blauwbaard pakt haar bij haar oksels, sleept haar naar een operatietafel.]

ONDERTUSSEN BIJ GROTE BOZE WOLF EN DE AGENTE

[Grote Boze Wolf en de Agente zitten in lederen imitatie Chesterfields. Ze roken sigaren groot als baby-armpjes en drinken cognac uit glazen waar een kleine dwerg in past.]

GROTE BOZE WOLF – Vraagt zo'n zwerver of ik geld voor eten heb.

AGENTE – Dat doen ze, die zwervers, maar het is nooit voor eten.

GROTE BOZE WOLF – Dat weet jij, dat weet ik, dat weet hij. Dus ik zeg, hier heb je m'n broodje.

AGENTE – Goeie.

GROTE BOZE WOLF – Maar dat wil die niet hè, vreet uit vuilnisbakken, maar mijn bammetje raakt 'ie niet aan.

AGENTE – Was er mis mee dan?

GROTE BOZE WOLF – Niets, natuurlijk.

AGENTE – En dat pik jij?

GROTE BOZE WOLF – Natuurlijk niet, ik kan er niet tegen, dan komt er een waas, voor m'n ogen hè, rood.

AGENTE – Natuurlijk.

GROTE BOZE WOLF – En voor ik het weet ligt die gast aan mijn voeten.

AGENTE – Smekend?

GROTE BOZE WOLF – Bloedend. En vreten zal `ie, hè, ik trap die boterham zo z'n smoel in.

AGENTE – Gelijk heb je.

GROTE BOZE WOLF – Je moet wel goed voor jezelf zorgen, vriend, zeg ik nog. Maar hij luisterde al niet meer.

AGENTE – Wat zat erop?

GROTE BOZE WOLF – Kaas. Oude kaas.

AGENTE – Lekker.

ONDERTUSSEN IN HET STOF

DE GOEDE FEE –
Zoveel gescheten in dit leven
ik zou mezelf
nog duizend keren
kunnen kleien
MET DIE STRONT
die d'r uit is geperst,
gegleden, gespetterd ook,
of zo, in één keer
ALS WATER!

ONDERTUSSEN BIJ ASSEPOESTER EN DE OUWE JAGER

ASSEPOESTER – Kijk maar naar me met je lodderogen, vind je fijn hè, ventje, blubblub met je modderbekje, lekker hè, zo'n verzetje in een zomerjurkje, dit meisje in cadeauverpakking... Wil je me uitpakken, mannetje, heb je me verdiend? Zal ik mijn tietjes laten zien, ja? Wil je dat? Wil je dat ik aan je trekkertje trek? Zeg eens, waar gaat je ziel naartoe als `ie uit je wriemelpiemeltje stroomt? Maar wat is dat? Je bent zo lam dat je nog geen vinger naar me op kan richten... Wat wil je dan nog met je lulletje? Je bloed stroomt traag als Engels bier...

OUWE JAGER – 't Gaat zo wel weer, volgens mij hebben ze alcohol in mijn drank gestopt, normaal heb ik dit nooit... Kut...

[De ouwe jager gaat out.]

ONDERTUSSEN BIJ HANS EN ROODKAPJE

[Hans kruipt op Roodkapje.]

ROODKAPJE – Wat doe je?

HANS – Niets. Ik doe niets.

ROODKAPJE – Het voelt niet als niets.

HANS – Niets wat je niet wil.

ROODKAPJE – Er is niet zoveel meer dat ik niet wil.

HANS – Zie, niets wat je niet wil.

ROODKAPJE – Je mag me geen kindje maken hoor.

HANS – Een kindje? Denk je dat daar nog wat kan groeien dan?

ROODKAPJE – Kindjes zijn sterk, die groeien overal.

HANS – Daar niet meer. Je bent dor.

ROODKAPJE – Je moet voorzichtig met me zijn.

HANS – Ik ben voorzichtig.

ROODKAPJE – Niet. Je breekt stukjes van me af.

HANS – Alles wat af kan breken heb je niet nodig.

ROODKAPJE – Het doet pijn.

HANS – Dat is goed. Het is goed dat het nog iets doet.

ROODKAPJE – Ja?

HANS – Je bent droog.

ROODKAPJE – Ja.

HANS – Het schuurt.

ROODKAPJE – Het spijt me, ik heb geen zin.

HANS – Je kan er niets aan doen.

ROODKAPJE – Doet het pijn?

HANS – Het geeft niet. Het is óók lekker.

ROODKAPJE – Ja?

HANS – Met jou is het lekker.

ROODKAPJE – Ik voel niets.

HANS – Geniet er dan maar van dat ik geniet.

ROODKAPJE – Ja?

HANS – Ja.

ROODKAPJE – Geniet je?

HANS – Ja.

ROODKAPJE – Bijt me.

HANS – Wat?

ROODKAPJE – Bijt me. Laat je tanden scheermessen zijn en bijt me.

HANS – Ik bijt je.

ROODKAPJE – Bijt mijn keel open, zodat mijn zuchten eruit kunnen.

HANS – Ik bijt je.

ROODKAPJE – Bijt mijn borst open, bijt door tot je bij mijn hart bent.

HANS – Ik bijt je.

ROODKAPJE – Zie je mijn hart?

HANS – Ja.

ROODKAPJE – Klopt het nog?

HANS – Ja, ja... ja ja ja...

ROODKAPJE – Hans?

HANS – Ja?

ROODKAPJE – Nu al?

HANS – Ja.

ROODKAPJE – Dat was snel.

HANS – Ja.

ROODKAPJE – Dank je.

ONDERTUSSEN IN HET STOF

DE GOEDE FEE –
IK HEB MIJN NEK VERREKT
omdat ik naar troost zocht
in de sterren
IK HEB MIJN NEK VERREKT
omdat ik naar boven keek
maar ik heb GEEN STER GEZIEN
ze hebben zich verstopt
ZE HEBBEN ZICH VERSTOPT VOOR MIJ

ONDERTUSSEN BIJ GROTE BOZE WOLF EN DE AGENTE

[Ze borrelen en roken.]

GROTE BOZE WOLF – Ik heb er nu een gekocht, uit Albanië. Heeft me tienduizend ballen gekost, maar ze is het waard hoor. Strak als een dertienjarige, wat ze waarschijnlijk ook is, die kan ik denk ik dertig keer als maagd verkopen, en heerlijk onderdanig.

AGENTE – Zijn ze sowieso nog in die landen hè, onder de indruk van rijkdom en het Westen. Hoeveel grenzen je ook open gooit. Dat ijzeren gordijn is nog lang niet neergehaald, het is misschien wat verroest, maar in de hoofden van de mensen staat het er nog.

GROTE BOZE WOLF – Je kan zo'n meisje wel uit het Oostblok halen, maar je krijgt het Oostblok nooit uit het meisje.

AGENTE – Jij zegt 't.

GROTE BOZE WOLF – Ik zei het.

AGENTE – Dat zeg ik.

GROTE BOZE WOLF – Je zegt 't.

ONDERTUSSEN BIJ PA EN DOORNROOSJE

PA – Het spijt me...

DOORNROOSJE – Het geeft niet hoor, we proberen het zo weer.

PA – Jij vindt dit grappig hè?

DOORNROOSJE – Wat? Nee...

PA – Alle wijven zijn gestoord, allemaal!

[*Hij slaat haar.*]

PA – Ja, daar schrik je van hè,
van opeens zo fel.
Nu is het opeens niet zo grappig meer, hè.
Ik heb het nu echt
EVEN HELEMAAL GEHAD!

DOORNROOSJE – Alsjeblieft, niet schreeuwen.

PA – IK SCHREEUW NIET!
Jij bent gewoon te gevoelig, JA!
Zo zinloos dat jij bent,
met je mooie huidje,
BÈNG! Komen blauwe plekjes van,
ben je niet meer zo toonbaar, hm?
HM? Dacht je dat JIJ speciaal was,
kostbaar was, JIJ uitgerekend JIJ,
jij bent niks niemand niks
NIKS BEN JE
jij hebt alleen inhoud
ALS IK IN JE POR
alsof ik dat zou doen
ALSOF IK MIJN ADDER
IN EEN VUILVAT ZOU STOTEN
zou je wel willen hè, HÈ,
krijg je ook eens wat binnen, hè, HÈ!
Verziekt mormel, op je knietjes, TEEF,
bid maar als je nog weet wat bidden is,
als je nog weet van hoe of wat,
ja, zo zie ik ze graag, de vrouwtjes
WAT DACHT JE
DAT JE EEN PRINSESJE WAS?
BÈNG! Dat zal je,
van je lang en gelukkig.
WAAROM KIJK JE ZO TREURIG
IK BETAAL JE TOCH
ik duw wat knaken in je trut

kom je straks met een rammelend spaarpotje thuis
een rammelend spaarpotje
in je muis, je muizemuisje muis.
KOM MAAR KUTJE
KOM MAAR DICHTERBIJ
OP HANDEN EN VOETEN KUTJE
KNIEL MAAR VOOR MIJ
wat zit je te hijgen
vind je het lekker, ja
ik betaal je niet om het lekker te vinden
HUILEN KRENG
ja, zo is ze zoet, goed zo, goed zoet,
kom maar liefje
ik kus je ik sus je met mijn kusjes
ik kus je met mijn lipjes
en de stipjes in je ogen
worden groot en zwart
blinde spiegels liefie
stil maar liefie
STIL MAAR LIEFIE
STIL MAAR LIEFIE
STIL MAAR LIEFIE
STIL MAAR LIEFIE
STIL MAAR... jAAAA!
AAAAAAAAAAAAAH
Godverdomme trut,
wat doe je,
laat je me in je spuiten?
Dat was de afspraak niet,
smerig vaatdoek,
DAT IS MIJN ZAAD
geef terug
geef me mijn zaad terug.
Ja dat kan ze wel,
dingen stelen,
daar is ze goed in hè,
en me maar aankijken,
met die rattenogjes,
wat wil je, WAT WIL JE?
WIL JE DAT IK JE BETAAL?
Vergeet het maar,
mijn zaad is ook wat waard,
gelijk oversteken
eerlijk is eerlijk,
we weten allebei
wat er in de wereld te koop is.
IK BEN NIET TE KOOP MEVROUW,
oogjes dicht en snaveltjes toe.

dank u en tot ziens.

[*Pa stormt af.*]

ONDERTUSSEN BIJ GROTE BOZE WOLF EN DE AGENTE

[*Ze roken, ze drinken.*]

AGENTE – Een klant, een Japanner, nodigt me uit voor een dineetje. Nu heb ik het niet zo op jappen, of nou ja, als zakenrelatie prima, maar niet als persoon, want je weet nooit waar je aan toe bent.

GROTE BOZE WOLF – Komt door die grimas van grijns die op die koppies ligt. En die ogen, altijd samengeknepen, of ze je nooit helemaal vertrouwen.

AGENTE – Ach, misschien ook terecht. Het is sowieso wederzijds.

GROTE BOZE WOLF – Daar heb jij weer een puntje.

AGENTE – In zaken moet je zoiets nooit afslaan. Dus ik naar het adres dat 'ie me had gegeven. Ergens achteraf, in een achenebbisj buurt, naast zo'n Japanse toko waar je geen verpakking herkent, geen idee of je kattenvoer of paardenkut koopt.

GROTE BOZE WOLF – Is nog best lekker, paardenkut.

AGENTE – Dus ik naar binnen en daar zit die Jap, gebaart me te gaan zitten. Nou ja zitten, 't is Japans, dus ik schuif op m'n knieën aan en op tafel, ik lieg niet, ligt een prachtig Japans meisje. Rank van lijf, zacht van leden, een spleet zo strak als d'r ogen en nergens een haartje te bekennen. Volkomen *in control*, geen trilling of rilling, alleen het zachtjes ruisen van haar adem, tetjes die langzaam op en neer gaan en een glimlach die je alleen in boekjes over yoga ziet.

GROTE BOZE WOLF – Wauw.

AGENTE – Voor me een servetje, *chopsticks* en een mes. "Smakelijk eten," zegt die jap en ik denk laat dat voer maar komen. En dan zie ik dat dat mes geen mes is, maar een scalpel. Begint die jap bij 't dijbeen, snijdt er een stukje af, pakt z'n stokjes en brengt het naar zijn mond. Geen peper of zout ofzo, alsof het sushi is, die gasten eten alles rauw. Hij kijkt me aan en knikt, zo'n klein Japans knikje, en ik wil mijn gastheer niet beledigen dus ik pak mijn scalpel en snijdt. Nou, je gelooft 't niet, maar lekker zo'n Japanse! En geen kik van dat meisje!

GROTE BOZE WOLF – Da's 'n kunst hoor, precies de juiste dosis opium, dat ze d'r wel bij blijft, maar de pijn niet bewust voelt.

AGENTE – O, zo doen ze dat. Vandaar dat het leek of ze er echt van genoot.
Glanzende ogen van de extase.

GROTE BOZE WOLF – Dat is iets oosters, die pakken het sterven als het
ultieme genot.

AGENTE – De schaamlippen waren het lekkers, echt een Japanse
delicatesse, ik likte d'r lippen erbij af.

GROTE BOZE WOLF – Heerlijk. Met wasabi, heerlijk.

ONDERTUSSEN BIJ BLAUWBAARD EN SNEEUWWITJE

*[Blauwbaard heeft Sneeuwvitje op een geïmproviseerde operatietafel
vastgegespt. Hij gooit een emmer water over haar leeg.]*

SNEEUWWITJE – Waar ben ik?

BLAUWBAARD – Heb je lekker geslapen?

SNEEUWWITJE – Wat heb je met me gedaan?

BLAUWBAARD – Niets, nog. Het is niet leuk als je niet meespeelt.

SNEEUWWITJE – Ga je me vermoorden?

BLAUWBAARD – Nee joh, natuurlijk niet.

IK GA JE OPEN SNIJDEN
om je HAAT te zoeken
die moet toch ergens vandaan komen.

SNEEUWWITJE – Ik heb geen haat, echt niet, ik haat niemand.

BLAUWBAARD – Laat dat de dokter maar bepalen.

Eens kijken wat we hier hebben.
Zozo, jij hebt veel wat je niet nodig hebt.

Die blinde darm, bijvoorbeeld
kan er vrijblijvend uit. Rats rats.

DAN BLIJFT ER RUIJTE OVER
wat zullen we daar eens planten?

Dat levertje, wat denk je
daar kan de helft van af, rats rats

DAN BLIJFT ER RUIJTE OVER
wat zullen we daar eens planten?

Je hebt geen twee nieren nodig,
EENTJE IS GENOEG
eentje om de pis te zuiveren, rats rats

DAN BLIJFT ER RUIJTE OVER

wat zullen we daar eens planten?
WAT DENK JE
baarmoedertje
DAT SCHIJNT WAARDE TE HEBBEN
iets te verwarmen
wat koud blijft zonder haar
ze blijft een vrouw, blijft moeder
in het diepste van haar ziel
BLIJF MOEDER BLIJF
laat ik me daar even gaan
sorry sorry sorry
WAT MOETEN WE DAARMEE
zullen we een ratje planten
kijken wat er leven blijft
OF ER LEVEN MOGELIJK IS
OP DEZE BARRE PLANEET
ratje zei ik rat ik bedoelde hartje
ben ik dan zo van de ratten besnuffeld
dat ik geloof dat ik moraal kan planten
in het dorste van een vrouw
het DORSTE het meest DORRE
het meest wat DORST IN MIJN KEEL
even een slokje, ja, dat is lekker
ik ben wat ik ben die ik ben
de mens een mens een wolf
EEN WOLF BESTAAT VOOR
DRIE VIERDE UIT WOLF
EEN WOLF BESTAAT
VOOR EEN GROOT DEEL UIT SCHAAP
flikker toch op
wolfje wolfje WAAR IS JE SCHAAP
WAAROM HEB JE ONSCHULD NODIG?
kan je niet trots zijn op wat je bent
waarom verberg je je klauw in je schaduw
je tanden in flits van het blikkeren
SLAAP WOLFJE SLAAP
DAAR BUITEN LOOPT EEN SCHAAP
EEN SCHAAP MET WITTE VOETJES
DIE DRINKT ZIJN BLOED ZO ZOETJES
SLAAP SCHAAPJE SLAAP
DAAR BUITEN LOOPT EEN WOLF
als de wolf er niet zou zijn
als je in onschuld kan slapen
bestaat je onschuld niet
JIJ HEBT CONTRAST NODIG
miezer mee met de mot
de regen is je rot
je stinkt uit alle gaten

HET SCHAAPJE ZAL JE BLATEN
als je pijn doet
doe het dan een ander...
Ja, we gaan een ratje planten,
een ratje in je baar,
tiktaktok doet je biologische klok.

SNEEUWWITJE – Niet doen, alsjeblieft, niet doen.

BLAUWBAARD – Zei ik weer ratje? Hartje, niet ratje, hartje.
Zou er een mogelijkheid zijn, om je hart in je kut te stoppen?

SNEEUWWITJE – Waarom? Waarom zou je dat willen?

BLAUWBAARD – Nergens om, alleen om de dingen eerlijk te maken, om je
kut te laten kloppen, tjikkedie tjikkedie tjikkedie tjik.

[*Sneeuwwitje valt flauw.*]

ONDERTUSSEN BIJ GROTE BOZE WOLF EN AGENTE

[*Ze drinken, roken.*]

AGENTE – Tijd om naar huis te gaan.

GROTE BOZE WOLF – Heb jij iemand op je wachten?

AGENTE – Met de uren die ik klop? Dacht 't niet.

GROTE BOZE WOLF – Bij mij hetzelfde. [*zingt*] Wem der große Wurf
gelungen, eines Freundes Freund zu sein...

AGENTE – Zullen we anders...

GROTE BOZE WOLF – Samen?

AGENTE – Waarom niet? Ik ben een vrouw, jij bent een man, dat valt te
combineren.

GROTE BOZE WOLF – Grappig, ik heb je nooit echt als vrouw gezien.

AGENTE – Dat krijg ik wel vaker, ja.

GROTE BOZE WOLF – Maar nu je het zegt...

AGENTE – Het geeft niet hoor, afwijzing is maar een tijdelijk ongemak.

GROTE BOZE WOLF – [*zingt*] Wer ein holdes Weib errungen, mische seinen Jubel ein!

AGENTE – Ik ben je even kwijt.

GROTE BOZE WOLF – Niks, onzin. Zit al de hele nacht in mijn kop. Zullen we maar gaan dan?

AGENTE – Wat? Wel?

GROTE BOZE WOLF – Ja... Ja. Misschien is dit wel een nacht voor liefde.

AGENTE – Jij weet wel wat je moet zeggen om een meisje in een jubelstemming te brengen...

GROTE BOZE WOLF – Ach...

[*Ze zoenen, ze rollen af.*]

ONDERTUSSEN BIJ ASSEPOESTER

[*Ze heeft het hart van de ouwe jager uit zijn lijf gesneden, houdt het in haar handen.*]

♪ ASSEPOESTER –
Ja, wer auch nur eine Seele
Sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
Weinend sich aus diesem Bund.

[*Ze eet het hart op.*]

ONDERTUSSEN IN HET STOF

DE GOEDE FEE –
Arm schepsel, mens,
DAT MAAIT MAAR
MET ZIJN ARMEN
verplaatst niets
ALLEEN MAAR LUCHT
Zelfs de vrije wil
die wij ons wanen
breekt ons niet los
uit ons lot.

♪ DE GOEDE FEE –
Freude trinken alle Wesen
An den Brüsten der Natur:

Alle Guten, alle Bösen
Folgen ihrer Rosenspur.
Küsse gab sie uns, und Reben,
Einen Freund, geprüft im Tod;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
Und der Cherub steht vor Gott!

♪ ALLEN –
Küsse gab sie uns, und Reben,
Einen Freund, geprüft im Tod;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
Und der Cherub steht vor Gott!

[De Goede Fee ontploft in een wolk van sterrenstof.]

Scène 5 CHEERS / FRIENDS

[Een paar uur later, ergens anders op dezelfde plek. De prins wacht op Doornroosje, dreinend en wiegend als een groot klein kind. Grietje zit in een hoekje, bij Hans en Roodkapje.]

GRIETJE – Uhhuh huh uh...

[Doornroosje op, afgemat en afgerost.]

PRINS – Je bent laat.

DOORNROOSJE – Ik zal de tijd vergeten zijn.

PRINS – Heb je eten meegenomen?

DOORNROOSJE – Ik ben bang, dat dat er even bij ingeschoten is.

PRINS – Maar ik heb honger, hoe kan ik nou eten als er geen eten is?

DOORNROOSJE – Daar heb je me, kleintje, daar heb ik geen antwoord op.

PRINS – Je hebt toch gewerkt, hoe kan je nou geen eten hebben.

DOORNROOSJE – Ik ben moe, liefje, ik heb een zware dag gehad en nu ben ik moe, liefje.

PRINS – Mijn maag knort.

DOORNROOSJE – Ja.

PRINS – We moeten toch eten?

DOORNROOSJE – Daar heb je gelijk in, je hebt gelijk, we moeten eten.

[Doornroosje kleedt zich uit en klimt de tafel op.]

DOORNROOSJE – Eet smakelijk.

PRINS – Wat doe je?

DOORNROOSJE – Wat is er, heb je geen honger?

PRINS – Jawel, maar...

DOORNROOSJE – Je hoeft je niet te schamen, het is mijn lichaam maar, dat ken je toch?

PRINS – Ik weet niet zo goed waar ik moet beginnen.

DOORNROOSJE – Begin bij mijn dijbeen, die is lekker.

[Prins pakt het bestek, trilt, laat het bestek vallen.]

DOORNROOSJE – Je hoeft niet bang te zijn.

[Ze pakt haar eigen bestek, snijdt een stukje van haar dijbeen af.]

DOORNROOSJE – Vind je me niet lekker?

PRINS – Jawel, maar...

DOORNROOSJE – Kauw maar, het doet geen pijn.

PRINS – En jij dan?

DOORNROOSJE – Maak je maar geen zorgen, ik ga gewoon weer slapen. Ik ben moe, prinsje, je hebt me te vroeg wakker gekust denk ik. Is het lekker?

PRINS – Ja.

[De prins begint te huilen.]

PRINS – Het is gewoon, ik heb zo'n honger.

DOORNROOSJE – Dat weet ik toch, liefje, eet maar.

[Prins snijdt een stukje van haar af, huilt, eet.]

DOORNROOSJE – Het geeft niets, liefje, ik ben maar een sprookje. Ik ben maar een er was eens ooit hier ver vandaan, liefje, en straks ben ik weer een lang en gelukkig. Je moet eten.

[Prins snijdt een stukje van haar af, huilt, eet.]

DOORNROOSJE – Het is goed liefje.

PRINS – *[Eet, huilt]* Een mens moet toch eten.

DOORNROOSJE – Natuurlijk liefje, natuurlijk moet je eten. Eet maar, het is goed voor je. Eet maar liefje, ik sluit even mijn ogen, maar jij moet dooreten. Beloof je dat?

PRINS – Ik beloof het.

DOORNROOSJE – Ik sluit even mijn ogen, maar jij moet dooreten. Goed?

PRINS – Goed, liefje, goed...

[Doornroosje sluit haar ogen, prins huilt en eet.]

PRINS – Het is goed...

[Stilte, Roodkapje kruipt uit haar sluimer.]

ROODKAPJE – Hans...

HANS – Ghuh...

ROODKAPJE – D'r zit iets om me heen, Hans. Overal, alsof ik opgesloten zit in een kleine gevangenis. Een gevangenis waar mijn lichaam precies in past.

HANS – Niet bang zijn, dat zijn je kleren.

ROODKAPJE – Hans.

HANS – Wat?

ROODKAPJE – Ik heb jeuk, d'r zijn kleine kriebelingetjes onder mijn huid gekropen, onder mijn korstjes, Hans.

[Hans kruipt uit zijn sluimer, rilt. Hij kookt een shot, zet er een bij Roodkapje, bij zichzelf, ze sluimeren.]

ROODKAPJE – Ik hou van je Hans...

HANS – Ja...

[Ze zakken weg in sluimer. Grietje komt bij hem zitten, aait hem door zijn haren.]

GRIETJE – Hhhahhns...

HANS – Hé zusje, hé Grietje, hé lieverd.

GRIETJE – Hèh eh hheh...

HANS – Zo komt alles toch nog goed hè meisje,

[Hans zakt weg, Grietje aait hem, legt haar handen om zijn nek.]

HANS – Ja, alles komt goed.

[Grietje drukt door, verstikt Hans.]

♫ DE GOEDE FEEⁱⁱⁱ –
Froh, wie seine Sonnen fliegen
Durch des Himmels prächt'gen Plan,
Laufet, Brüder, eure Bahn,
Freudig, wie ein Held zum Siegen.

[Sneeuwitje op, met een rafelige hechting van kin tot navel, ze begint mee te zingen, daarna volgt de rest. Één voor één vallen allen in.]

♫ ÉÉN VOOR ÉÉN ALLEN
Seid umschlungen, Millionen,
Diesen Kuß der ganzen Welt!
Brüder! Über'm Sternenzelt
Muß ein lieber Vater wohnen.
Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahnest du den Schöpfer, Welt?
Such' ihn über'm Sternenzelt!
Über Sternen muß er wohnen.

GRIETJE – Hhhuhh huh uhh...

[Met een klap valt de stroom uit. Bij een héél klein lampje noodverlichting grijns de Goede Fee.]

DE GOEDE FEE – wat dacht je?
ZE LEEFDEN NOG LANG EN GELUKKIG?
dat was een mooi verhaal geweest hè
POEF en het sprookje is uit

maar als de laatste bladzij gelezen is
als er EINDE onder staat
DAN IS HET EINDE
NOG NIET IN ZICHT
dat vertellen ze je er niet bij hè,
nee, dat houden ze achter de huig verborgen.

[*De Goede Fee ontploft in wolken sterrenstof.*]

DE GOEDE FEE –
EN ZE LEEFDEN
NOG LANG EN GELUKKIG!

...einde...

ⁱ In haar eerste clausen parafraseert de politica uit *Over Vrijheid* (1859) van John Stuart Mill.

ⁱⁱ In zijn eerste clausen parafraseert de politicus uit *Doing the right thing* van Albert J. Nock (1970-1945).

ⁱⁱⁱ *Ode an die Freude*, laatste clausen (op ongeveer 3:30 in de koorfinale)